

## Armen Töugu Ahrimán eljövételéről

**Előadás, 2008. május 5.**

*Fordította észtről oroszra Kersti Aristova*

*Szerkesztette: Rosa Idlis*

<http://bdn-steiner.ru/modules/Books/files/2310.doc>

*Fordította oroszról magyarra: Rákos Éva*

A mai előadásunk Ahrimán eljövételéről szól. Először megpróbálom ezt a hatalmas kozmikus szellemet – Ahrimánt – jellemezni. Ezt különböző nézőpontokból meg lehet tenni, de most arról a hatásáról beszélek, amit mindenki megtalálhat a lelkében, ha erre figyelmet fordít. Ahrimán eljövételének témája Rudolf Steinernek köszönhetően vált aktuálissá, mivel Steiner az egyik első volt, aki pontosan meg tudta különböztetni a szellemi lényeket, melyeket gyakran összekevernek. Például a Bibliában az ördögről van szó és a sátánról. Ez két különböző lény, de elég gyakran úgy beszélnek róluk, mintha egy és ugyanaz a lény lenne, de egyszerűen két neve van. A Biblia ebben az értelemben sokkal pontosabb. A szellemi világban vannak különböző szellemi lények, és közöttük olyanok is, amelyek az emberiség fejlődése ellen dolgoznak, és egyikük – a Sátán, de ezekhez tartozik Ahrimán is, Lucifer is, akit szintén szoktak ördögnek nevezni. A bibliai ördög valójában Lucifer (görögül diavolos). Ennek a két hatalmas szellemi lénynek, Ahrimánnak és Lucifernek társai is vannak, vagy szolgái – ezek az ahrimáni és luciferi lények. Amikor Ahrimán eljövételéről beszélünk, akkor nem a szolgájára vagy a munkatársára gondolunk, hanem *magára* erre a hatalmas kozmikus szellemre.

Az egyik legnagyobb kozmikus szellem, aki az emberiség fejlődésével kapcsolatban áll, ez Krisztus.



Tudjuk, hogy Krisztus 2000 évvel ezelőtt jelent meg a Földön. Pontosán ugyanígy meg lehet kérdezni, mi a helyzet Ahrimánnal és Luciferrel, milyen feltételek mellett tudunk az ő megjelenésükről beszélni? Rudolf Steiner rámutat arra, hogy Lucifer korábban már élt a Földön, körülbelül 3000 évvel Krisztus előtt. Az ő földi élete emberi alakban egészen másképp zajlott, mint Krisztusé: Kínában jelent meg, de nem nyilvánosan, hanem egy templomban, mint egy nagy tanító – ez volt Lucifer. Kínában egy érdekes szokást figyelhetünk meg – bizonyos kapcsolatot a sárkányokkal. Ha arra gondolunk, hogy az olyan tüzes szellem, mint a sárkány – ez Lucifer egyik szimbóluma – nem csak külső szimbólum, hanem az embernek úgy is megjelenhet, mint egy tüzes sárkány, akkor beszélhetünk azokról a nyomokról, melyeket Lucifer megjelenése hagyott Kína kultúrájában, és ezen keresztül hatott az egész emberiségre. Természetesen ez nem jelenti, hogy az ilyen szellemek csak akkor hatnak az emberiségre, amikor látható emberekké válnak, amikor emberi alakot öltenek, természetesen nem. Lucifer azelőtt is

kapcsolatban állt az emberiség fejlődésével, és most is. Ugyanez a helyzet Krisztussal is. Ő a Földön Jézus alakjában jelent meg, de az emberiséggel való kapcsolata már azelőtt is megvolt, most is megvan, és a Föld fejlődésének a végéig megmarad. Ugyanezt lehet elmondani a másik szellemi lényről – Ahrimánról.

Ha Lucifert és Ahrimánt összehasonlítjuk, akkor ők egymás ellentétei.

Lucifer – olyan szellem, amelyik ragyog a fényben, és az ő ragyogó lénye szereti láthatóvá tenni magát. Az ő karaktere gyakran megjelenik azokban az emberekben, akik alkotói, művészeti tevékenységgel kapcsolatosak. Bizonyos értelemben Lucifer – a művészet létrehozója, ő ajándékozza az emberiségnek a művészetet. A művészet, mint olyan – Lucifer ajándéka az emberiségnek. És ezzel az ajándékkal együtt gyakran bizonyos lelki minőségeket is kölcsönvesznek tőle. Abban, hogy másnak mutatják magukat, gyakran Lucifer jellemének halvány képét lehet meglátni. Ő maga persze sokkal fényesebb és hatalmasabb, mint egy keleti szellem, és a jelleme hatott mindenkire, akit ő inspirált.

Ahrimán megjelenése olyan, hogy kívülről nagyon szerény. Szellemileg hat olyan módon, hogy nem akar az emberek előtt megjelenni. Szellemi értelemben a háttérben szeretne maradni, előretolva bárkit, csak hogy ne kelljen magát megmutatni. Pontosan ezért nevezik a sötétség szellemének. Lucifer azt jelenti: fényhozó, Ahrimán pedig a sötétség, az árny szelleme – az ő ellentéte.

Ezt a két ellentétet a modern kultúrában is meg lehet látni. Ha olyan filmeket nézünk, ahol a gonosz harcol a jóval, vagy a jó a gonosszal, akkor valószínűbb, hogy ez a harc e között a két ellentét között dül: egyik oldalról a fény hordozója – a világos hajú hős, a másik oldalról – a sötétség sötét képviselője, és ők egymás között harcolnak. Az ember gyakran a fénylénnyel azonosítja magát, de nem veszi észre, hogy valójában egy olyan szellemi lényvel azonosítja magát, amelyik a földi emberiség ellen dolgozik. De most nem ez az előadásunk témája. Ezt azért mondtam el, hogy össze tudjuk hasonlítani ezt a két jelenséget: az egyik – egy művész-típus, amelyik elégedetten demonstrálja magát, mutatja a lelkét – festészetben, filmekben, fontos beszédekben, fellép a színpadon fényes lángokban, és ennek megfelelő öltözetet visel – excentrikus típusú, ami megfelel a művészi természetről alkotott szokásos fogalmainknak. Ennek ellentéte – a tudós, érzékmentes, racionális, hideg éles aggyal, akinek a fejében komputer van, a szív helyén pedig – motor. Ide sorolható James Bond ismert típusa, aki lényegében egy mély depresszióban van, amit senkinek sem mutat meg, mivel elvesztette az életszeretetét vagy valami nagy-nagy csalódást élt meg; ő – többé-kevésbé – az emberiség gyűlölője. Ebből kapunk egy bizonyos elképzelést Ahrimán tipikus jelleméről. Igen, Ahrimán valóban az értelem szelleme, aki nagyon éles intellektussal rendelkezik. És napjainkban látjuk, mennyi mindent tud létrehozni a földi életben az az intellektus, amelyik az élet nélküli világ törvényeit tanulmányozza. Ez azt jelenti, hogy a világban, ahol hiányzik az élet, Ahrimánnal nincsen egyenrangú. Ez a világ, ami a halál birodalma, a mechanika világa, benne a fizika törvényeit használva lehet gépeket feltalálni, a technikát, technológiát fejleszteni, – de pontosan a halott világ törvényeinek megfelelően, ahol egyáltalán nem veszik számításba az életerőket – ez Ahrimán birodalma. De az a világ, ahol a személyes emóciók hatnak, nagy szimpátiák és antipátiák – ez Lucifer világa. Ez két ellentét. Az egyik – éles ész és komputer, a másik – egoisztikus, excentrikus és forró lelki élet – ez Lucifer.

És ahogy mondtam, az a szellem, akit Lucifernek nevezünk, egyszer már megjelent a Földön. De különös módon nagyon szerény alakban jelent meg, templomfalak mögött. Rögtön fel is tehetjük a kérdést: miért így történt? Ha mint szellemi lényre nézünk rá, akkor azt kell mondanunk, hogy ragyog, olyan akar lenni, mint a Nap, a Nap hordozója lenni, sugározni, hogy olyannak tartsák, mint az istent, hogy tiszteletreméltó helyre állítsák, szép öltözetben ... Azt lehet róla mondani, hogy ő a szépség szelleme, a művészet szelleme, egy ilyen alkat.

És egyszer csak a földi világban szerényen jelenik meg, egy templom falai mögött. Itt láthatóvá válik az egyik törvényszerűség, ami így hangzik: az, ami a szellemi világban egy módon jelenik meg, a fizikaiban annak ellenképében mutatkozik meg. Lucifer a szellemi világban valóban egy nagy és közönséges showman, de a fizikai világban ennek ellenkezőjeként működik: ennek a hatalmas show-szervezőnek a karmája az, hogy ő szerény. A fordítottja szintén igaz: aki a szellemi világban a sötétségben rejtőzködik, az ő számára a fizikai világ egy aréna, ahol megmutathatja magát, ahol teljes terjedelemben kinyújtózhat. Ez a szellemi lények sorsához hozzátartozik. A szellemi törvények és a földi törvények gyakran egymással ellentétesek.

Lucifer a maga idejében már megjelent. Háromezer évvel később a Földre érkezett Krisztus. A közeljövő – Ahrimán megjelenésének ideje. Meg akar jelenni, mivel neki saját tervei vannak az emberiségre vonatkozóan. És ehhez joga van, mivel összekötötte magát az emberiséggel. Mivel beleavatkozott az emberiség fejlődésébe, ezért az emberiséggel kapcsolatban saját karmája van. De az emberiség fejlődésébe már az atlantiszi időkben beavatkozott. Akkor érkezett a Földre, és mondhatjuk, hogy azóta készül a földi testben való eljövételre.

Ma Ahrimán terveiről szeretnék beszélni – mit fog elérni, amikor megjelenik itt a Földön.

De mondok még egy pár szót arról, hogyan hatnak ők ketten a lelki életünkre. Egy hatást már leírtam. Ez a két ellentét: hatalmas intellektus és kiegyensúlyozatlan lelki élet. De ezek csak külső szimptomák. Mehetünk mélyebbre is.

Hogyan ismerjük fel a lelkünkben egy szellemi lényt? Ez aránylag egyszerű, Mindenki ismeri ezt, ha megpróbál elmélyedni a lelki folyamataiba. Sokszor beszélünk arról, hogy a mostani időkben az ember elérhet egy meghatározott függetlenséget az érzéseitől, vagyis úgy a szimpátia-erőket, mint az antipátia-erőket ki tudja magából választani, hogy távol tartsa magát ezektől, és még az is lehet, hogy kiegyensúlyozza ezeket, megszabadul tőlük. Sokat beszélünk erről, de ha valaki próbálta ezt a gyakorlati életben megtenni, akkor bizonyára észrevette, hogy ez nem egy egyszerű munka. Lehet ismertetni, hogy néhány kisebb erőfeszítést kell tenni, az érzéseinket láthatóvá tenni, kilökní magunkból, de amikor ezt megpróbálják megtenni – különösen ha jelentős, lényeges érzésekkel teszik – akkor észreveszik, hogy ezek nem akarnak eltávozni. Valamennyi időre elengedik az embert, de aztán hamar visszatérnek – vagy egyáltalán nem akarják elengedni. Sok erőfeszítést igényel, hogy ezen a területen valamit is elérjünk. És azt kell mondanunk, hogy ami bennünk érzésként él, amit ki akarunk választani – ezek valós lelki (asztrális) energiák, lények, és amikor erőfeszítést próbálunk tenni és kihelyezni ezeket, akkor rögtön találkozunk egy erővel, ami ellenáll, és az emócióinkat visszalöki nekünk. Például, ha valaki meg akar szabadulni a félelmétől, és erőfeszítéseket próbál tenni, hogy megszabaduljon tőle, akkor észreveszi, hogy valami ezt a félelmet ismét visszalöki a lelkébe.

Ki az, aki az embernek ez ellen az erőfeszítése ellen cselekszik? Nem más, mint Lucifer. Elhatároztam, hogy visszautasítok valamilyen érzést, de Lucifer nem engedi meg ezt nekem. Képzeljék el, hogy ha ő képes nemcsak egy emberrel, hanem az összessel kapcsolatban, hogy ilyen erővel hasson a lelki életre, akkor nagyon sok erőre van szüksége, hogy az ilyen érzésekkel – a gondolatok terén a helyzet nem ennyire rossz – az ember boldoguljon, és valamiféle belső függetlenséget érjen el velük kapcsolatban. Ő az, aki valójában személyiségekké tesz bennünket, akik azt tudják mondani: „Ezek az *én* érzéseim és az *én* gondolataim, hozzám tartoznak, én magam szereztem őket, hozzám tapadtak”. A kozmikus szellem, amelyik ezt az erőt állandóan az emberi lelkekbe küldi – ennek a szellemnek állandóan ébernek kell lenni, mivel ha egyszer csak elaludna, akkor mindannyian egyéniség nélkülivé válnánk, ami – az ő szemszögéből nézve – katasztrófa lenne. Állandóan aktívan akar ez ellen hatni. De segítői is vannak. Minden embert egy kis Lucifer kísér, aki erről gondoskodik. Ezt „egyénségnek” vagy „egónak” hívjuk, és ez – ennek a nagy szellemnek a kis teremtménye minden ember számára. Az ember ennek köszönhetően önálló. Mondhatja: vannak saját gondolataim és érzéseim, olyan vagyok, aki különbözik a többi embertől. Különbözik mindannyian hasonlóknak lennénk, úgymond klónozottak. De ha valaki azt mondaná, hogy ez mind az enyém és senki másnak nincsen ilyenje: az emlékeim, a tapasztalatom és mindaz, ami hozzám tapadt – ő mindezt Lucifernek köszönhetően birtokolja. Ő ajándékozta nekünk bizonyos értelemben az emberi személyiségünket.

Az ember a fejlődésében tovább törekedhet. Lehet, hogy a személyiséggel kapcsolatban valamit tenni, valamit változtatni szeretne. És akkor észreveszi, hogy a személyiség önálló életet él, és valamilyen erő működik benne – ez Lucifer ereje – amelyik azt mondja: „Neked ezek és ezek a határaid”. Ez az egyik lehetséges találkozás Luciferrel. De megtörténhet, hogy valakinek sikerül megszabadulnia ettől az erőtől. Valóban nagy erőfeszítéseket tesz, és sikerül valamilyen előítélettől megszabadulni, feloldani ezt az előítéletet, s aztán előítéletmentesen találkozni valamilyen emberrel vagy valamilyen jelenséggel az életben. Akkor valóban elvárható lenne, hogy most már előítéletmentesen képes legyen más emberrel találkozni. A szíve nyitott – mi kell

még? De itt egy új probléma keletkezik: észrevevesszük, hogy van még valami, ami megakadályozza, hogy valamivel össze tudjuk magunkat kapcsolni, és oly módon azonosulni, hogy ne legyen előttünk határ – és akkor rögtön új határt észlelünk.

Egy határt már átléptünk, amikor a személyiségünket elhagytuk. De akkor, amikor a személyiségünket azért hagytuk el, hogy valami mással azonosítsuk magunkat, egy új erőfeszítést kell tennünk: *nehéz valamivel azonosulni*. És ha egy ilyen azonosulás nem történik meg, akkor közöttem és a világ között egy szakadék marad. Egy hatalmas szakadék tátong. És ahhoz, hogy hidat építsünk e fölött a szakadék fölött, egy következő erőfeszítés szükséges. Az egyik erőfeszítés: *kilépni a saját börtönünkből*. De ez nem azt jelenti, hogy most már elértem a világgal az egységet – ez csupán azt jelenti, hogy megszabadultam a saját személyiségemtől, amely börtönben tart engem. Ettől függetlenül engem továbbra is egy szellemi szakadék vesz körbe, melyen át csak akkor tudok hidat építeni, ha még egy erőt alkalmazok – ha bizonyos mértékig (ideálisan 100%-ban) *tudok azzal azonosulni, amivel találkozom, azzá válni, amivel találkozom. Ezt az erőfeszítést az Énnek hozzá kell adnia az elsőhöz*. Az első esetben – Lucifer szellemével való találkozásnál – olyan erőfeszítést kell tennem, ami eltolja a saját személyiségemet – ily módon Lucifer szellemével harcolok. De most, amikor valamivel találkozom, akkor azt, ami kívül található, be kell fogadnom a lelkembe – ez a léleknek és a szellemnek egy egészen másfajta mozdulata. Ez azt jelenti, hogy két mozdulat szükséges: a saját személyiségem irányában egy mozdulat, az egyik irányban (kihelyezés, eltávolítás), a világhoz való viszonyban pedig másik irányban (összeolvadni). Ez a két erő, ami az emberben az emberrel harcol: az egyik – Lucifer ereje, a másik – Ahrimán ereje.

Ily módon Ahrimánt olyan szellemként jellemezhetjük, amelyik nem teszi lehetővé számunkra a minket körülvevő szellemi világ *valódi* megismerését. A megismerés azt jelenti – *érezni* azt, ami ebben a világban valóságosan zajlik, nem gondolkozni ezen, hanem *érezni*. Például ugyanolyan intenzíven érezni a másik ember érzéseit, mint a sajátjainkat, együtt érezni a másik ember és általában minden lény lelki életével. Beleélni magunkat az ő örömébe és bánatába ugyanolyan módon, ahogy a saját érzéseinket átéljük. Ez még egy akadály azok közül, melyek az ember előtt állnak, és amikor az akadály legyőzéséért harcol az ember, akkor Ahrimán ellen harcol. Ezek állandóan közösen munkálkodnak, de ahogyan már mondtam, egymás ellentétei: az egyik korlátozott személyiséggé tesz minket, a másik szakadékot hoz létre körülöttünk, és nem engedi meg senkinek sem a közeledést. Még ha nem is kötődünk túlzottan a személyiségünkhöz, akkor is harcolunk Ahrimánnal, hogy valamihez közel kerüljünk.

Lucifer az emberiségben már korábban feltűnt, úgymond elhasználta azt az esélyét, hogy a külső megjelenésén keresztül hasson az emberiségre. Ahrimánnak ez az esélye, ez az eljövetele még hátravan. És mivel a karmája ezt lehetővé teszi, semmilyen lehetőség sincs ezt meggátolni. Fontos tudni, mik az ő céljai, mit akar elérni, milyen irányban akar az emberiség fejlődésére hatni, milyen grandiózus tervei vannak ezek kapcsán. És akkor felmerül a kérdés: milyen módon készíti elő Ahrimán az eljövetelét? Mi történik már napjainkban, hogy a legjobb módon tudja elérni a saját céljait? Ahrimán cselekedetei különfélék: párhuzamosan több irányban tevékenykedik. Természetesen sok segítője van, akik az emberi lelkekben hatnak. Csak az az egy dolog a veszélyes, hogy Ahrimán az ellen dolgozik, hogy az emberek magukba kezdjék fogadni más emberek lelki életét. Például ha valaki megy a saját szellemi útján, semmilyen ismerettel sem rendelkezvén Ahrimánról, és mondjuk azt mondták neki, hogy Lucifer ellen kell harcolnia, hogy egyéniség nélkülivé kell válni. És lehet, hogy az ember valóban folyamatosan az ego kihelyezésével és semlegesítésével foglalkozik, de mégis egyedül marad a közösségben, mivel az egyoldalú mozdulat – a kihelyezés – nem jelenti automatikusan, hogy a másik mozdulat – az elfogadás mozdulata – sikerül neki. Ez az Énnek egy teljesen más erőfeszítése, és teljesen más úgymond szellemi izmok szükségesek ehhez. Ahogyan a kézben is kétfajta izom van – az egyik egyfajta mozgást, a másik – másfajta tesz lehetővé. Itt is: ha az egyiket gyakoroljuk, az nem jelenti, hogy a másik is sikerül.

Ilyen módon mondhatjuk, hogy az az út, amin csak a saját személyiség fejlődésével foglalkoznak, a saját érzéseik megváltoztatása irányában – ez azt jelenti, hogy alapján

*önmagukkal* foglalkoznak. És még ha el is érik az empátiakészséget, ez még nem jelenti az egész világgal való azonosulás képességét. Akkor fognak találkozni a másik szellemmel, Ahrimánnal. És ez a másik szellem nem olyan észrevehető, míg az első, Lucifer, állandóan jelen van a lelki életünkben, állandóan beszél. A személyiségünk mindig tudat magáról, és ezért könnyű azt a hangot megérteni, amelyik állandóan piszkál engem – azzal foglalkozni kell. De amikor ez a hang elcsendesül, akkor kezdetben – csend van, nincsenek hangok. Akkor nehéz azt mondani, hogy van itt valaki, aki valamit akadályoz. Ő csak akkor tűnik fel, ha még valamit megpróbálok tenni. És ez a *még valamit tenni* – azt jelenti, hogy megnyitom a világot magam körül, nemcsak a külső szemeimmel, de lélekkel is, átéléssel, együttérzéssel. És minél többször próbáljuk ezt tenni, annál inkább megismerjük annak a másinak, Ahrimánnak az inspirációját: „De mit csinálsz? Mi a fenének erőlködsz? Mi közöd van ahhoz, hogy mi van a másik emberben? Hiszen pontosan látsz mindent, nincsenek illúzióid. A személyiséged nem zavar téged, minden átlátható, mindent pontokba lehet szedni. Teljesen világos, hogy ez vagy az az ember miért ilyen vagy olyan módon cselekszik”. És ha nincs benned együttérzés iránta, akkor őt egy gépként fogod érteni – és ez a tipikus hozzáállása Ahrimánnak a világhoz. A saját egyéniség elhallgat, de érzések nincsenek: az értelem helyettesíti azokat. Nincs együttérzés. Úgy átélni a másik ember fájdalmát vagy örömét, mint a sajátunkat – ez Ahrimán számára lehetetlen feladat. De mire is képes ő? Láthatja az érzéseket, és az értelemmel pontosan meg tudja mondani, hogy ha a szín és a forma ilyen, akkor ezzel az érzéssel van dolgunk, és eközben ezeket az érzéseket mint külső dolgokat írja le. Belső tapasztalat, belső megértés ilyen hozzáállással nem lehet. Pontosán meg tudja mondani, hogyan működik ez a mechanizmus: ha az embernek van egy ilyen érzése, akkor a világban olyan módon halad, ha pedig más gondolata van, akkor oda megy... Az értelemmel meg tudja fogni, milyen mozgásoknak kell történni, amikor az „óra ketyeg”. És a gondolatok és érzések ilyen látásmódnál az „óramechanizmushoz” tartoznak, mint minden más is.

Ahrimánnak ez a hozzáállása az emberiséghez: az emberiségnek egy mechanizmusnak kell lennie. Ha történik valami, ami nem felel meg ennek a mechanizmusnak, akkor ez Ahrimánban bizonytalanságot idéz elő – ezt akartam mondani, hogy a bizonytalanság érzését, de ez nem érzés, hanem tapasztalat, hogy ezen keresztül elveszíti magát és elveszíti az eszét – az egyetlen dolgot, amire támaszkodhat. És ha olyan dolog történik, amit nem tud megérteni – és ez akkor történik, ha az ember szabad döntést valósít meg, mivel a szabad döntés azt jelenti, hogy nem lehet prognosztizálni – akkor ez Ahrimán számára az értelem elvesztésének tapasztalata. Számára, aki időközön keresztül millió és millió évet élt a világban, minden pillanat, amikor az ember szelleme valami prognosztizálhatatlant hajt végre – ez az értelem egy részének elvesztése, mint a számítógépnél, amelyik lefagy, ha a programban valami előreláthatatlan történik. És akkor érthető, hogy nagyon aktívan kell ez ellen dolgoznia, mivel számára minden szabad megnyilvánulás – ez olyan, ami károsan hat az ő életére. Az emberiségben magának táptalajt akart létrehozni, arra alapozva, hogy az emberi gondolatok és érzések ahhoz hasonlóan működnek, mint a számítógépekben az elektromágneses mezők és impulzusok. És ha ez valóban sikerült volna neki, akkor az egész földgolyón átlátható, világos törvények uralkodnának, egy univerzális sémának megfelelően. Az univerzális sémába bele kell, hogy tartozzanak a gondolkodási erők, az érzések ereje és minden egyéb. Az egyedüli, aminek nem szabad lenni, aminek teljesen meg kell semmisülni – ez az ember szabad döntése.

És ha ezt megértjük, akkor mondhatjuk, hogy értjük Ahrimánt. Nagyon fontos, hogy megértsük őt. Helytelen azt mondanunk, hogy ő egy gonosz szellem, amelyik azt akarja, hogy az emberiség szenvedjen. Az ő szempontjából az emberiség még örülhetne is az életnek: teljesen mindegy neki, hogy az emberek szenvednek vagy örülnek. Az ő részéről az emberek lehetnek elégedettek és örömteliek, mivel akkor nyugalmasabb. De amit nem szabad megengedni – ez a szabadság, mert akkor a komputer lefagy, az intellektusa leáll, és az egész programot meg kell változtatni. Ez az ő alapvető problémája. És az ő Földre jövetelének a célja – hogy egy nagy világ-komputert alkosson. Eközben természetesen – hiszen ő nem buta – nem gondolja, hogy az emberek csupán fizikai erők, atomokból és molekulákból állnak, nem, pontosan tudja, hogy vannak ott életerők is, és lelki erők is: érzések, gondolatok, akarat. Az ő egyedüli feladata, hogy

ne legyen olyan szabad szellem, amelyik állandóan változtatna valamit, valami megjósolhatatlant tenne, állandóan nem előre programozott módon cselekedne.

És számításba kell vennie, hogy a fizikai világ törvényei a legegyszerűbbek, hogy értelemmel meg lehessen magyarázni. A veszély forrásai nem azok a törvények, amiket a fizikus ismer. A fizikai törvényekben minden előre meghatározott, és ha a világ csak a fizikai törvényei alapján hatna, akkor természetesen szabadság nem lenne. Ilyen értelemben, Ahrimán nagyon érdekelt abban, hogy az ember lelkébe a világ képét a fizika szemszögéből helyezze bele. Ha ez sikerül neki, akkor az emberek hozzászoknak, hogy nincsen szabadságuk. Ha ezt a gondolatot sajátjukként elfogadják, akkor már nem fogják tudni elérni a szabadságot. Ez az ember karmája, az olyan emberé, aki a szabadság elvesztésére törekszik. A szabadsággal az a helyzet, hogy erre feltétlenül szükséges gondolni, elgondolkozni rajta, és a szabadságot érezni kell. A szabadság érzése nélkül nincsen szabadság, de az érzések úgy a gondolatokkal, mint az ebben a szférában végrehajtott cselekedetekkel (tettekkel) összhangban keletkeznek.

Ahramán egyik célja – hogy minél inkább elterjessze a világra mint determináltra való rátekintést. Ha ez sikerül, akkor az ember lelki élete néhány nemzedéken belül felveszi az előre megadott formát. Radikálisabb döntés lenne – a lelki élet teljes hiánya: minek kellenek olyan érzések, melyek teljesen meghatározhatatlanok, gyakran esetlegesek, kiszámíthatatlanok, mint az időjárás, melyet nehéz egy hosszabb időre prognosztizálni? Jobb lenne, ha érzések egyáltalán nem lennének. Még radikálisabb lenne, ha nem lennének gondolatok és életerők, ha a világ valóban csak atomokból állna, melyeket újból össze lehetne rakni, és akkor az értelemnek megfelelően fel lehetne építeni egy új világmechanizmust – ez egy még radikálisabb megoldás, Ebből megérthető, hogy Ahrimán lényegét tekintve egy életgyűlölő lény. Az életerők és az életenergia – ez valami olyan, ami mindig beszélget, dialógusban áll a kozmosszal, a mindenséggel: onnan jön valami, innen kimegy valami – az ilyen *nyitottság* a rendszert bonyolulttá teszi. Egyszerűbb lenne minden véletlen dolgot kizárni. Az ő szempontjából a rendszernek *zárt*nak kell lennie. A Föld körül egy olyan hálónak kellene lenni, ami a kozmoszból semmilyen új hatást nem enged át, hogy a Földön egy zárt rendszer legyen, amit a fizikus pontosan le tud írni.

Ebben az értelemben lehet néhány irányt venni. Az egyik irány: az életerők és minden egyéb kikapcsolása.

A második – olyan hálózatok kiépítése, hogy minden a hálózaton belül zajlódjon, és semmi se jöjjön be kívülről, és kívülré semmi se menjen ki.

A harmadik variáns kicsit hasonlít a másodikra: teljességgel kikapcsolni mindent, ami a szívvel kapcsolatos – az érzéseket – és csak az intellektust kell hagyni működni, és ha ez nem lehetséges, akkor bekapcsolni az érzésekre való hatás lehetőségét, vagyis előre beprogramozni mindent, amit lehet.

Ezeknek a céloknak az érdekében Ahrimán már nagyon régóta dolgozott. Mondtam, hogy az emberiség fejlődésébe már az atlantiszi időkben beavatkozott, pont akkor, amikor az emberiség bölcs vezetői arra törekedtek, hogy a Föld erőit az ember jólétének növelésére használják. Kezdetben az volt az irány, hogy kozmikus szellemi erőkre orientálódjanak, hogy bekapcsolják azokat, amik a szellemi világból érkeznek, vagyis úgymond a mennyből, a szellemi világ impulzusait, melyek onnan érkeznek. Később ezt a munkát abbahagyták, mivel felfedezték, hogy ahhoz, hogy eléggé gyorsan javítsák az emberiség jólétét, használni kell azokat az erőket, amelyek a Föld belsejében gyűltek össze, a világ fizikai erőit, vagy a fizika-alatti – vulkanikus – erőket. Atlantisz egyik misztériumi áramlata ennek a munkának szentelte magát, és ezzel együtt a Föld felszínére vezette Ahrimánt is, vagyis a mélyből a felszínre lökte őt.

Ettől az időtől kezdve Ahrimán az emberek gondolkozási és érzési módjában fészkel. Ezt úgy írtam le korábban, mint annak képtelenségét, hogy felfedezzük a másik ember lelki világát és szellemi világát, mivel határ lett felállítva a másik emberrel való együttérzésben. Végso soron lehet azt mondani, hogy másik lélek nem létezik. Ha lehetetlen együtt érezni vele, akkor lehet úgy viszonyulni hozzá, mint egy géphez: megnyomni a gombot, és meghatározni, mit kell a másinak csinálnia, mikor kell felemelnie a kezét vagy a lábát. Ez az irány már régen megtalálta

a helyét az emberek gondolkozásában. Láthatjuk, hogy ez tiszta manipuláció. Ahrimán sosem kérdezi, mi a cél elérésének az *útja*, őt csak a *végső eredmény* érdekli. Ha az eredmény az, amire szüksége van, akkor teljesen mindegy neki, hogyan érték ezt el, fejleszti-e ez a másik embert vagy sem – csak az eredmény a fontos. „A cél szentesíti az eszközt” jelszó teljesen összhangban áll Ahrimán szellemével.

Ahrimán számára az *igazság* nem lényeges, mivel az *igazság* – valami olyan, amit az *értelem* segítségével nem lehet megragadni. Az értelem segítségével bármit be lehet bizonyítani, ezért Ahrimán számára a gondolkodás világában minden elmélet megengedett. De ő maga akarja eldönteni, mit *tesz*, és közben ő akar lenni az egyetlen, aki dönt. Azt mondja: én választom ki a posztulátumokat – és olyan módon alkotja meg az elméletet, hogy milyennek kell a világnak lennie. Ami az *igazságérzék*et illeti, ez a *szívvel* áll kapcsolatban, és ez szükségessé teszi, hogy az igazságot *érezzék*. És mivel ez az érzék hiányzik, ezért az igazság, úgymond nem aktuális. És látjuk, hogy a mi időnkben sok olyan ember van, aki teljesen tagadja az abszolút és objektív igazság létét, és azt mondja: ez az, amiről én magam döntök; amit én gondolok – az is az igazság. De ez nem igazság, ez *vélemény*, *nézőpont*. Ha valakinek saját nézőpontja van, valóban saját nézőpontja, amelyik nem az igazság megismerésén keresztül ért meg, hanem valami más módon keletkezett, akkor lehet azt mondani, hogy ebben az emberben Ahrimán alaposan dolgozott. Mivel bármilyen nézőpont, amelyik nem az igazság megismeréséből keletkezett, valójában Ahrimán tervéhez való hozzájárulás. Meg kell értenünk, hogy az egész modern kultúra olyan, hogy *minden ember a saját véleményét akarja bebizonyítani*, mindenki *saját véleményre tart igényt*, és végül – „*mindenkinek van saját igazsága*”. De ez azt jelenti, hogy igazság egyáltalán nem létezik – és ez már Ahrimán állítása.

Ez Ahrimán sajátossága, jellemző rá, hogy a saját céljainak elérésére általában valótlanúságot mond. Valami ellenkezőt mond, és közben pontosan tudja, hogy ha ezt mondja, akkor eléri azt, amit akar. Például sohasem mondja: azt akarom, hogy a világban a hazugság uralkodjon, Ez a kifejezés Ahrimán számára túl becsületes lenne. Mit mond? Azt mondja: minden embernek joga van saját igazságra! Ennek az eredménye pedig az lesz, hogy az igazság elvész, és ő elérte a célját. Az ilyen kijelentés gyakori a politikában. A politikusok beszédmódját nagyon erősen az a cél határozza meg, amit el akarnak érni. Nem mondják a valóságot, az igazat, hanem olyan mondatokat mondanak, melyek lehetővé teszik nekik a céljaik elérését. Ezek a kijelentések nem az igazsággal, hanem a céllal kapcsolatosak.

Így lehet megismerni Ahrimánt a politikai életben, ahol ő nagyon aktív. De egyelőre még az emberek személyében közvetítőkre van szüksége. De egyszer, amikor majd ő maga megérkezik, akkor eléri a céljait. Például van egy politikai fortély, egy trükk, amit manapság használnak. Így hangzik: „Harcolni kell a demokráciáért; az emberiségnek demokráciára van szüksége; minden embernek szabadon kell választania, döntenie, a saját életét alakítania.” Önmagában ez logikusnak tűnik, de ha valaki előítélet nélkül nézi a modern életünket, akkor elkezdhet ilyen módon gondolkodni: „Az emberek megválasztottak valakit, és azt mondják, hogy ő a nép képviselője. A nép képviselője kap valamilyen fizetést, és akkor megkérdezhetjük: hány olyan cég van még, ahol konzultánsi, vagy irányítási szerepkörben vagy bármi másként dolgozik – mennyit is keres ott? Ha összehasonlítjuk ezeket az összegeket, akkor kiderülhet, hogy ez a különbség tízszeres vagy még több (a cég javára), és akkor megkérdezhetjük: „Kiért is van ő? Azokért, akik megválasztották, és tízszer kevesebbet fizetnek, vagy azokért, akik tízszer többet, és lehet, hogy ez mindössze 5-6 ember.” És ha összeadjuk ezeket a számokat, akkor megjelenik a valódi igazság, hogy mit jelent a modern demokrácia.

Mondhatjuk, hogy harcolunk a korrupció ellen, mindenféle dolgot lehet mondani – Ahrimánnak nagyon megfelel, ha az emberek harcolnak, és folytatni fogják, hogy azt hiszik, hogy ma szabadon lehet választani, mivel a társadalmunk demokratikus, és az emberek, akiket megválasztunk, valóban képviselnek bennünket, az ő választóikat. Ez egy további példája annak, hogyan hat Ahrimán. Neki nagyon fontos, hogy az emberek azt higgyék, hogy a demokrácia – a világban ez az irányítás leghaladóbb formája, mivel minden más forma – rabság, jobbság, diktatúra, stb. – egészen szörnyű dolgok. Kell, hogy legyen valami jobb, vagyis a demokrácia.

Az eredmény az, hogy amíg az emberek többsége nem látja a valóságot, mivel tisztán érzelmileg ítélik meg, mi valójában a demokrácia: hiszen megyek, választok, és az történik, amit választottam. Mindaddig, amíg az emberek ebben hisznek, nem látják Ahrimán tevékenységét. És ez a tevékenység olyan, mint amilyennek önöknek felvázoltam. Ma van egy korlátozott számú ember, amelyiknek elegendő tőkéje van, és aki a valóságban a parlamentek munkájáról dönt, hogy valójában milyen döntéseket fognak ott meghozni, és ez a valóság. Ahrimán látja, hogy a demokráciába vetett hitet fenn kell tartani, mivel mindaddig, amíg fenntartja ezt a hitet – nem probléma egy kis csoport ember által létrehozni egy rendszert, ahol az emberiség többsége manipulálható, mivel egyszerűen nem látják, hogy mi zajlik.

Ahrimán azt akarja, hogy akkor, amikor majd megjelenik a Földön, olyan helyzet legyen, hogy az egész földgolyón egy nagyon korlátozott embercsoport uralkodjon. És ő majd ennek a körnek a centrumába áll, és az egyetlen uralkodóvá válik. Ahrimán nem engedi, hogy valaki valahol valamit szabadon tudjon tenni. Az ő ideális célja – hogy amikor a Földre jön, egyetlen közösség legyen, egyetlen állam, egyetlen képzés, egyetlen vallás – mindenből egynek kell lenni. És minden szférát egy vezető irányít – ez ő. Ennek a vezetőnek szabadságában fog állni, hogy racionálisan, a saját értelmével új világprojekteket hozzon létre és valósítson meg, és semmilyen alkotótárs, közreműködő sem szükséges. Egyetlen nagy gép és egyetlen nagy értelem.

Ez egy radikális terv. Nem lehet azt mondani, hogy az emberiségben nincsenek erők, melyek ez ellen munkálkodnának, így nem mondhatjuk. Vannak olyanok, akik az ilyen terv ellen dolgoznak. Egy szellemi háború folyik. És nekünk emberekként az a feladatunk, hogy *megértsük* ezt a globális világ-tervet, és azt is, hogy általában ezek a célok ellenkező jellegű kinyilatkoztatások mögött rejtőznek. Mindaddig, amíg azt mondják, hogy a „demokrácia – ez a mi célunk”, addig a jelenlegi helyzet folytatódhat, amikor is néhány ember dönt az egész emberiség sorsáról. Ahogy elégedetlenség keletkezik, zavargások, már nehezebb lesz folytatni, lehet, hogy valamit meg kell változtatni, lehet, hogy valamiféle Nagypéntek köszönt be. Mindaddig, amíg megelégszenek azzal, ami van, Ahrimán számára a legfontosabb, hogy bebizonyítsa a demokrácia létezését, hogy ez egy sikeres dolog, jobb, mint valami más. Úgyhogy a „szabadság és demokrácia” egész világon való magasztalása – ez Ahrimán egyenes célja. Lehet, hogy furcsán vagy eretnekül hangzik, de a mai világban ez így van, mivel annak a hitnek vagy előítéletnek, hogy a demokrácia – ez a legjobb dolog, és hogy ez van nálunk, az lesz a következménye, hogy pontosan az ellenkezőt érik el: egyetlen vezető jön majd a világba. Ez a legfontosabb. *Őneki* kell az egyedüli uralkodóvá válnia.

Egy vezető kell a vallás szintjén is. Amikor az egész világra egy közös egységes vallást akarnak létrehozni, akkor mondhatjuk, hogy ezzel is Ahrimánt szolgálják. A szellemi lények ideálként azt akarják elérni, hogy minden ember teljes szabadságában találja meg a szellemi világhoz való kapcsolatát. Ahrimán célja pedig – egy egységes vallás létrehozása.

A tudományban pedig az ő célja az, hogy a tudomány olyan módon fejlődjön, hogy a tudomány az emberben mindössze egy beprogramozott gépet lásson. Például a lehető legtöbbet fektetnek az agy kutatásba, melyeknek azt kell bebizonyítaniuk, hogy az agy gondolkodik, az agy érez, az agy dönt, de maga az agy – mindössze egy nagy gép része. Ezzel kapcsolatban az történik, hogy a tudományban a szabadságot meg lehet tiltani. A szabadságnak nincs helye a tudományban! És az, aki a tudomány területén szabadságot hirdet, az már nem tudós, ott kell hagynia a tudományt. Természetesen mindenféle kémiai szerek gyártását is fejlesztik gyógyszer megnevezés alatt, melyeknek egyformává kell tenniük az emberek érzés és gondolatvilágát.

Ugyanígy a tömegkommunikációs eszközök feladata is az, hogy egységesítsék az emberek gondolkodás- és érzésmódját. Ha ez a gondolkodás- és érzésmód kellően egységessé válik, akkor világosan meg van határozva, hogyan kell az embereknek gondolkodni és hogyan kell érezniük. Például ha a televízióban egy videofilm keretén belül az érzésekre való hatás egy meghatározott programját vetítik, akkor, habár ezek a filmek változhatnak, de a program marad ugyanaz: valaki beleszeret valakibe, aztán feltűnik egy gonosz szellem, majd feltűnik egy pozitív hős, ez meg az történik velük, és ezzel meg azzal a dolog befejeződik – és ha kellőképpen hosszan és sokszor ismétlik ezt a programot, akkor az a lelki életből átmegy a szokások testébe, az éteri, életerőkbe,

és akkor az embereknek már nagyon nehéz ettől megszabadulniuk. Akkor az érzéset programozottá válik, az érzésvilágában egy meghatározott program kering, és ha egy meghatározott érzést engednek rá, akkor az adott program, amit a megfelelő filmek eresztettek rá, beindul.

Ahrimán ilyen ember-gépek létrehozásával készíti elő az eljövetelet. Ebbe az előkészítésbe beletartozik az is, amit az első világháború idején hirdettek meg: hogy minden népnek joga van az önrendelkezésre. Az lett volna a helyes, ha azt mondják, hogy minden *embernek* joga van az önrendelkezésre. Úgy tűnik, hogy a különbség nem is olyan nagy, csak azok számára, akik a népükkel azonosítják magukat. Ha az ember egy néppel, egy archetípussal azonosítja magát, akkor mondhatjuk, hogy Ahrimán elérte a célját, mivel ez már nem egy személyiség, hanem egy archetípus, egy embertípus, és akkor annak a szabadságáért harcol, amit a megfelelő embertípus minőségében akar elérni – de ez már Ahrimán törekvése. Valójában Ahrimán egy sokkal bonyolultabb lény. Mivel ha egy nép, egy nemzet a szabadságáért harcol, akkor valójában egy másik nép, egy másik nemzet ellen harcol: az egyik archetípus egy másik archetípus ellen. Azután, hogy a XX. században meghirdették a népek önrendelkezési jogát, nagyon sok ilyen háború volt, abból az elvből kiindulva, hogy nem minden embernek, hanem minden archetípusnak van joga az önrendelkezésre. Ezt az elvet vitte végbe Hitler, aki azt mondta, hogy a személy – az semmi, a nép, az archetípus – az minden, és elkezdődött a második világháború. És most a nacionalizmusnak egy új hullámát láthatjuk, amikor az emberek többé vagy kevésbé a népükkel azonosítják magukat. Ennek eredménye, hogy összeütközések vannak, és háborúk kezdődnek. És ez szintén – Ahrimán tervének része. Hiszen ő ilyen módon érvel: „Mikor érik meg az emberiség arra, hogy egy okos, bölcs vezetőt akarjon? Csak akkor, ha elfárad a saját úgynevezett „szabadságától”. Ha egy nép elfárad a „szabadságtól”, ami egy másik nép elleni állandó harcot jelent, akkor azt mondja: szükségünk van egyvalakire, aki végre véget vetne ennek a káosznak, és a békét hozná el nekünk. És amikor az emberiség belefárad ezekbe a harcokba, akkor lehet azt mondani, hogy készen áll, megért Ahrimán eljövetele. De ez csak később következik be. Egyelőre csak a háborúk fognak erősödni. Amikor az ember elfárad az állandó harcoktól, akkor üdvözölni fogja azt a zseniális személyiséget, amelyik az emberiségben megjelenik, és egy zseniális politikus alakjában az összes lépését előre ki tudja számolni, mint a sakkban, és pár megfelelő lépéssel elhozza a békét a világba. Akkor az emberiség megérett, hogy őt az emberiség megmentőjének nyilvánítsák.

Hogyha ez sikerül, akkor Ahrimán eléri az ő politikai célját. Akkor belép a Népek Legfelsőbb Tanácsába – vagy amilyen nevet adtak ennek a szervezetnek – egy régóta várt királyként, megmentőként, diktátorként, akinek még a legmagasabb vallási rangot, tudományos fokozatot is megadják. Ahrimán zseniális abban az értelemben, hogy ő hatalmas feltalálóvá, tudóssá is válhat, és természetesen végtelenül gazdag. Most a találmányok rendszere működik, és valamit feltalálva nagyon gazdaggá lehet válni. Mivel ismert, hogy a pénz és a hatalom kéz a kézben jár, akkor természetes, hogy olyan találmánya lesz, amit az emberiség üdvözöl, mivel ezek a találmányok az emberiség szenvedéseinek segítenek, és ezen keresztül válik gazdaggá, és természetesen ő lesz az elnök is.

És amit még gyakorol, hogy hogyan történjen az agymosás. Ezen a területen már a XIX. század utolsó harmadában megkezdte a kísérleteit, az irodalmat használva. Amikor megjelent a tömegkommunikációs eszközök kultúrája, amikor a tömeges könyvkiadás és újságyomtatás elkezdődött, akkor ő, mint író, azt gyakorolta, hogyan használja más emberek tudatát. Könyveket írt, kísérletezett, hogyan lehet az emberek hangulatára hatni, programozva az érzéseiket és gondolataikat, hogyan lehet agymosást végezni, hogy az emberek fejében ne maradjon egyetlen gondolat sem a szabadságról, sem a szabadság legkisebb érzéséről. Úgyhogy írói minőségben sokat edzett.

De az emberiség gondolkozik – és mindig találhatók kutatók. És ha a kutató, aki fel akar valamit találni, becsületes, akkor ez Ahrimánt nyugtalanítja. Új felfedezések általában egy intuíció eredményeképpen keletkeznek. Az intuíció – ez valami olyan, amit nem lehet kiszámítani, váratlanul jön, ez nem egy mechanikus folyamat. A számítógépnek nincsenek

intuíciói, mivel nincsen neki szabadsága, az intuíció pedig a szabadsággal kapcsolatos. És vannak tudósok, akiknek valóban van intuíciójuk. Ahrimán ezen a területen is tett előkészületeket, hogy amennyire csak lehet, megakadályozza a kutatók lelkében kiszámíthatatlan intuíciók megjelenését, vagy legalábbis semlegesítse a rá veszélyes felfedezéseket. Hogyan lehet elkerülni az ilyen váratlan tényező megjelenését, hogy ez ne hasson az emberiségre? Ehhez egy olyan tudományos rendszert kell létrehozni, ahol az ember az egyetemen olyan sokáig tanul, hogy elfárad a tanulástól, és az intuícióra való képessége lecsökken. Másik oldalról, lehetősége van számítógépet használni, ami ugyancsak csökkenti az intuíciót. De ha egy ilyen hosszú ideig tartó iskolai és egyetemi tanulásra kényszerülő embernek, a számítógéptől függetlenül is, megmaradt az intuíciós képessége, akkor marad még egy lehetőség: ha valami új megjelenik, akkor rögtön belelökik egy rendszerbe, ahol az archívumban megsemmisülhet. Egy tudós, egy kutató hatalmas mennyiségű időt és energiát fektet a mesteri, doktori munkára, és ilyen módon az ilyen, kellően formális, erőfeszítést igénylő munkában elveszíti az alkotóképességét. Végül a doktori munka eltűnik a könyvtárban, ott konzerválják, általában senki többé el nem olvassa. Még egy kiegészítő erőfeszítést kellene tenni, hogy a doktori munkát egy érdekes könyv formájában kiadják, de ezt az erőfeszítést nem teszik meg. És nagyon gyakran az történik, hogy a doktori disszertáció megvédésével egy rangot kapnak, és az életszínvonaluk emelkedik. Ily módon Ahrimán szellemében történő felszentelést érnek el. Az intuíció most már el van nyomva – ez egy erős, hatalmas rendszer. Kezdetben lehet mondani: na, leülök, megírom, aztán még ráérek a világ iránt érdeklődni. De sokan, akik ezt végigcsinálták, tudják, hogy ez nem teljesen úgy van. Sok gondolkodási energia elment az archívumokban a doktori és mesteri munkákra, olyan munkákra, melyeket senki sem olvas, melyek iránt senki sem érdeklődik. Hatalmas gondolkodási erőket fektettek be, de tudjuk, hogy az ember ereje nem végtelen: ha sokat használja egy irányban, akkor ez azt jelenti, hogy más irányban nem használta, és nem is tudja használni. Ahrimánnak van ilyen lehetősége az emberi erők mederbe terelésére – a modern tudományos fokozatok rendszerében. Van lehetősége a szabad, független gondolkodás mederbe terelésére, közömbösíteni azt.

Van-e ehhez kérdésük?

– *Jelenti-e ez azt, hogy politikai szintéren fog megjelenni?*

Lehet, hogy nem teljesen. Az is lehetséges, hogy először egy zseniális tudósként jelenik meg, íróként, és akkor könnyebben válik gazdaggá, és nagy hatalomhoz jut. Ami a politikát illeti, teljesen magától értetődő módon jut majd oda, és vallással fejeződik be, amikor az emberiség készen áll arra, hogy istennek fogadja el őt. Némelyek majd azt mondják, hogy ő a visszatért Krisztus, hogy kenyeret és cirkuszt hozott nekünk, meghozta a jólétet és a békét – mindezt várták Krisztustól. Ki is ő még, és ki nem? A zsidók Messiás eljövételét várják, Jeruzsálemét – ez az a hely, ami megfelelő lenne erre, mivel három (de legalább kettő) világvallás: a judaizmus, a kereszténység és az iszlám – az ő saját szent helyének tartja. Ezért várható, hogy a megjelenésével kapcsolatban ott fognak fontos események zajlani – éppen vallási, politikai irányultságú események – leginkább ott, ahol most a felsőbb vezetés székel. A tudat, a tudomány értelmében – inkább Észak-Amerikában. De észrevehetik, hogy eddig van még idő. A harcolók dühe a népek önrendelkezési jogáért még nincsen teljesen kihasználva, még nem múlt el... A tudat fejlődhet még azon az úton, hogy bizonyítsák, hogy az ember – egy gép, és hogy az agyat lehet programozni. De lehet, hogy mindehhez már nem kell borzasztóan sok idő. Ez természetesen nem pár év, hanem generációk kérdése. Pár generáció múlva a világ helyzete radikálisan megváltozhat. Minden új generáció valami újat hoz a világba. Egyszerűen azt kell nézni, mit hoz a következő generáció. Nemhiába van Ahrimánnak az az illúziója, hogy minden célját száz százalékosan eléri. Egyszerűen várja a legmegfelelőbb pillanatot: nem túl későn, és nem túl korán. Ha túl hamar jön, akkor még nincs táptalaja. Ha két-három állam egyformán erős, akkor a helyzet bonyolulttá válik. Jobb, ha kivár egy kedvezőbb politikai helyzetet. Másik oldalról, ha túl későn jön, akkor az emberiségbe már új impulzusok érkeztek, melyekre nem gondolt, nem számolt velük – ez is történhet. A szellemi világban most egy komoly harc folyik:

az egyik oldalról Ahrimán az emberiséget az előítéletek felhőibe burkolta, és mindenki egyedül botorkál abban a ködben, ami az egész világot betakarja. Ezeket az előítéleteket már leírtam: hogy a népnek szabadnak kell lennie, hogy a demokrácia – ez az irányítás lehető legjobb politikai formája, és hogy az ember – gép.

Azt a gondolkodási módot, hogy az ember egy gép, már 200 évvel ezelőtt előkészítették. Egy emberek csoportja már akkor tudta, hogy Ahrimán eljön, és hogy az eljövételét elő kell készíteni. Ez a csoport tudta, hogy az emberiség megérett: a következő generációban vagy néhány generáció múlva elegendő mennyiségű ember fog megjelenni, akik képesek lesznek az evolúció ideáját magukba fogadni. (A XVIII. század volt akkor, Darwin az evolúcióelmélettel a XIX. században jelent meg, két generációval később.) Ez a csoport arra készült, hogy valami egészen érdekeset bizonyítson be – mégpedig ez a csoport inspirálta egy mű megjelenését, ami annak a kérdésével foglalkozott, hogy az ördögnek vagy a sátánnak mely tulajdonságai jellemzők az állatokra, vagyis hogy minden élőlényt lehet úgy tekinteni, mint az ördög vagy sátán valamely lelki részének hordozóját. És amikor ez a könyv kijött, akkor jött Darwin, és bebizonyította, hogy az emberiség az állatoktól származott. Hogyan hat ez? Kitől is származik az emberiség? Azt kapjuk, hogy az állatok – az ördögtől, az emberek – az állatoktól, vagyis az emberek is – az ördögtől. Az emberek az istenektől származtak? Nem. Így történik ez Ahrimánnál.

És ez ma egy széleskörűen elterjedt gondolkodási mód, semmi különös sem mondtam. Hogy az ember nem az istenektől származik, ez minden tudósak nyilvánvaló. Hogy az ember az állatoktól származik, a modern világban ez is egy elterjedt vélemény. És az, hogy az állatokban mindenféle ördögi ösztön él, ragadozó, és hasonlók – és hogy ez az emberben is él, ez már az eredmény. Amikor megjelenik Ahrimán, akkor majd mondják: „Most már megtudtuk, kitől származunk.” Az emberiségben az ilyen típus iránt egy sajátos rezonancia alakul ki. Olyan kinézettel jelenik meg, hogy szép ördögi arca van – szörnyen szép.

Egy irányt vázoltam fel. Ezzel más irányzatok harcolnak.

– *Milyen kapcsolata van Ahrimánnak a csillaggyermekkel?*

Én nem osztom fel a gyermekeket csillaggyermekre és átlagos gyermekekre. Azt mondanám, hogy a modern gyerekek generációjában (és a felnőttekben is) az ember Énje és az érzései között a függő kapcsolat megszűnt. Az emberek már nem olyan erősen kapcsolódnak az érzéseikhez. Korábban archetipusos rokoni vagy más érzésekkel voltak összekapcsolódva, és nem voltak képesek hatni a saját érzéseikre, megváltoztatni azokat. Elméletileg a mi időnkben megnyílt az ilyen hatás lehetősége: megváltoztathatjuk az érzéseinket, elhagyhatjuk a személyiségünket, kihelyezhetjük, fejleszthetjük az empátiát, beleélhetjük magunkat egy másik emberbe. Ez lehetséges, de nem jelenti, hogy ezt mindenki csinálja is. Először is, ezt nehéz csinálni, az Én erőfeszítésére van szükség (meg lehet tenni, de erőfeszítés szükséges). Másodszor, az embereket általában az Én-erejük alapján osztályozni lehet, hogy milyen erőfeszítésre képes az ember: mennyire képes egyik oldalról a luciferi erőket legyőzni, másik oldalról Ahrimán ellenhatását elhárítani. Összekapcsolni magunkat a szellemvilággal (lélekvilággal) – ez az ember Én-erejétől függ. Ha a gyermek Énje elég erős, akkor indigó-gyermekekkel van dolgunk szűkebb értelemben, ez egy olyan gyermek, aki empatikusan nyitott, aki maga kiválasztja, hogy mivel köti össze magát, mihez csatlakozik, mitől tartja magát távol. Az ő szabadsága – magának dönteni. Ilyen gyermek elég kevés van, lehet, hogy a gyermekek pár százaléka, akiknek a lelkükben olyan erős kötődésük van a szabadsághoz és az empátiához; ők tisztánlátók, tisztánérzők, az igazságérzékük nyitott. Pár tized százalék – azok, akik harcolnak, és úgy fejlődnek, hogy harcolnak, hogy ne veszítsék el a szabadságot, mindenféle nyomás ellen

harcolnak – ezek ilyen típusú harcosok. Másik oldalról, ők a saját viszonylagos Én-erejüket gonoszul is használhatják, de legalább képesek harcolni. Sok olyan Én van, akik egyáltalán nem képesek harcolni: nyugodtan járnak az iskolába, és semmiféle problémát nem okoznak, de világos, hogy ők függők. Függhetnek a barátjuktól, a barátnőjüktől, a szomszédától, valamilyen példától, valamilyen bálványtól, vagy bármitől, amivel csak azonosítani tudja magát. Nincsen Én-erejük, hogy ne azonosuljanak valamivel, nincsen szabad terük, hogy megőrizték magukat. Mindezek – egy új generáció, de azáltal, hogy az Én-erejük különböző módon fejlett, az életük alapvetően másképp zajlik. Gyakran azt gondolják, hogy az indigó-gyerekek – ezek azok, akiknek problémáik vannak. De a valóságban a legnagyobb problémájuk a csendeseknek és függőknek van, mivel egy egészséges emberi lélek már régen harcra kelt volna az iskolai rendszer ellen. Természetesen akkor, ha ez nem egy empatikus indigó-gyermek, amelyik nem harcol, mivel tudja, hogy az nem árt neki. Ha egy egészséges gyermeki lélek érzi, hogy ez a közeg káros, akkor harcol, nem fogadja el. Az iskolai rendszer arra törekszik, hogy integrálja őket, passzív végrehajtót csináljon belőlük, és ha sikerül, akkor ez rossz. Az iskolai rendszernek inkább azok iránt kellene érdeklődni, akik egyáltalán nem harcolnak, hogy váljanak harcosokká, de ki szeretne olyanokat, akik öellene harcolnak? Így Ahrimán tervének megfelelően elég sokan vannak azok, akik nem harcosok, és akik potenciálisan készek arra, hogy nyugodtan, békésen és örömmel elismerjék a nagy megmentő eljövetelet.

*Aki már bajban van, mekkora a szabadsága, hogy kijöjjön ebből az állapotból?*

– Ez ennek az individualitásnak az Énjétől függ. Némelyiküket a sors felébresztheti. És akkor az ilyen emberek törekszenek kilépni ebből a rendszerből, a függőségből – a sors segíti őket. Ez az angyalok munkája: például egy kő találta el a fejét, és az agyában valami megváltozott – ilyen dolgok megtörténnek – akkor ez az angyalok segítsége. De hozhatunk olyan példát is, hogy jelenleg pénzügyi problémák jelennek meg, a pénz olcsóbbá válik, vagy az árak emelkednek – ami ugyanaz – és ez nagyon rossznak tűnik. De valójában ez Michael cselekedete, mivel a modern világban minden *kényelmetlenség felébreszt*. Ahrimán kívánsága pontosan fordított: hogy belealudjunk, hogy komfortos legyen, hogy ne legyenek harcok, hogy mindenki számára egy rendszer szülessen, egy agy, mindenki állandóan hálózatba legyen kötve, hogy minden rendben menjen. Ez egészen ellentétes képe annak, amit általában maguknak elképzelnek. Amikor arra törekszenek, hogy megmentsek ezt a rendszert, akkor Michael *ellen* tesznek, nem *érte*. A modern világban egy szellemi háború zajlik, és ez a háború kívülről látható. Most a szellemi világban a fenyegető felhők fázisa van. A felhők – ezek az előítéletek, ugyanazok az előítéletek arról, hogy mi a jó, mi a helyes, mihez szoktunk hozzá, mivel ezeket kaptuk magunkba már az iskolarendszeren keresztül, és most már a vérünkben ülnek az ilyen ahrimáni szellemek. Van egy remény, hogy majd valamilyen emberek megszabadulnak ezektől, amikor az emberiség majd egy olyan nagy változást él át, amikor egy nagy krízis jön, és ezáltal meg kell változtatni az életmódjukat. De ez megint csak lehetővé teszi, hogy meglássuk a szellemi világ fényét, sugarait, melyeket az a Földre küld. Ezeket a sugarakat nagyon aktívan küldi, ami azt jelenti, hogy a helyzet nagyon rossz. Ha nem lenne annyira rossz, akkor a szellemi világnak nem kellene ennyire aktívnak lennie. A cél – kitalálni ebből a ködből legalább azokat, akiket potenciálisan még ki lehet. És ezeknek a szellemi fénysugaraknak az eredménye – az, hogy valamilyen régen kialakított rendszer már nem úgy működik, ahogy azt Ahrimán eltervezte. Némely rendszer egyszerűen megakad, úgy a pénzügyi szférában, mint a gazdaságban. Egyszer csak nincsen növekedés a gazdaságban, stb.

*– Amikor ez a rendszer megakad, megsérül, akkor Ahrimán semmit sem tud tenni?*

– Akkor ő kénytelen várni, mikor keletkezik egy új rendszer. A rendszernek az első világháború után el kellett volna buknia, de nem bukkant el. A háború befejeződött, a megölt embereket eltemették, és ünnep kezdődött – Berlinben és más helyeken egész évben ment a charleston meg minden egyéb. Azután jött Hitler, és megint megnyílt a lehetőség, hogy a rendszer elbukjon. Egy rövid időre pl. Németországban a művészetek felvirágzásának ideje volt, Ahrimánnal ellentétes légkör uralkodott. Akkor pénz-injekciót kaptak Amerikából, gazdasági sikerek következtek, és folytatódott ugyanaz a rendszer. Semmi sem változott. Ma az egész világon a harmadik katasztrófa kezdődik. Legvalószínűbb, hogy három lesz, több nem.

– *Valamikor 10 évvel ezelőtt a 2017-es évről beszéltek, Ahrimán eljöveteleével kapcsolatosan.*

– Én különféle változatokat hallottam: 2012-t is, 2000-t is, ami már elmúlt. Azt gondolom, hogy még azt is mondják, hogy 2050-2080-ban. Valójában konfliktus-forrás sok van. Az első – a kereszténység és iszlám közötti úgynevezett konfliktus. Még nem oldódott meg, teljes erőben van, és erősödik. Amikor ez a konfliktus lezárul, lesz egy új – Kínával. Kína gazdasága és a Nyugat gazdasága között felosztási konfliktus lesz, aminek majd szintén le kell zárulnia. És akkor kell valakinek jönni, aki mindent, ami megmaradt, egy egységes rendszerbe állít.

– *Milyen sokáig tud majd uralkodni? Az élettartam növekedni fog?*

– Ez egy szellemi lény. Ez a szándéka: megváltoztatni az emberi testet, megsemmisíthetlenné tenni, megváltoztatni a fizikai anyagot.

Elfelejtettem megnevezni még egy részét az ahrimáni tervnek, ami a vallásokat illeti. Inspirálja az embereket, s azok új szellemi irányokat hoznak létre. Ezekből majd iskolák keletkeznek, ahol sok gyakorlatot végeznek, és meghatározott érzékfeletti szellemi megismeréshez jutnak. Ahrimán célja – inspirálni, hogy minél több iskola jöjjön létre. Közben fontos, hogy mindegyik a szellemvilág *saját* megismeréséhez jusson, attól különböző megismerésre, mint amire a többiek jutnak, hogy az egyik iskolában a szellemvilág leírása kardinálisan különbözzék a más iskolák leírásától. Legjobb esetben az ember akkor olyan tisztánlátást érne el, ami különbözne a másik világtól. Tisztánlátó, szenzitív, de teljesen különböző világképek és teóriák arról, hogyan néz ki a szellemi világ.

– *Hogyan tükröződik a földi megtestesülése a szellemi világban? Mi fog ott végbemenni?*

– Ez a nézőponttól függ. Vannak olyanok, akik törekszenek megmenteni, amit tudnak, és vannak olyanok, akik igyekeznek közreműködni abban, hogy minél sikeresebben menjen végbe. A szellemi világ sokféle. Különböző lények vannak ott: vannak olyanok, akik ellene tesznek, és vannak olyanok, akik segítenek neki. Nem tudok egyértelmű feleletet adni. Ahrimán régen létrehozott egy iskolát, és a tanítványai sok különböző dolgot idehoztak a Földre, a tudományba, a tömegkommunikációs eszközök kultúrájába, a mágia és a szenzitivitás szintjén – ezek az eljöveteleének az előkészületei. Amit ma reálisan tenni lehet – nem elveszteni a gondolkodás szabadságát – éppen azt, amire ő tör. Hiszen minden azt a célt szolgálja, hogy eltűnjön a gondolkodás szabadsága. Most ez az ő kívánsága, csak ezt keresi, semmi mást. Nem kell neki, hogy az emberek szenvedjenek, hogy háború legyen – nem ez a lényeg. Az önálló gondolkodás részben már tiltott a mai iskolai képzési rendszerben. Például tesztet adnak valamilyen kérdésekkel, 3 válasz adott, melyek közül választani kell. Nincsen a gondolkodásnak szabadsága, három fix válasz van. De lehet, hogy az igazi válasz – egy negyedik? De ha így válaszolsz, akkor megbuksz. Nincs megtiltva, de ha ezt írod, akkor tudod, hogy megbuksz. És ha így neveltek téged, hogy tudod, hogy megbuksz az életben, ha nem fogsz úgy gondolkodni, ahogyan kell, akkor azok egyikévé válhatsz, aki megtagadja a saját gondolkodásmódját, elutasítja a szabadságot. Ez – Ahrimán célja. Aki tudja ezeket a dolgokat, és képes az életben észrevenni az igazságot, előítéletmentesen gondolkodni, az elvégezte Ahrimán megtestesülésével kapcsolatban a saját feladatát. Bebizonyította magának és a világnak, hogy elég erős, hogy ne veszítse el magát Ahrimán jelenlétében. De ez nem egyszerű. Nem az a feladat, hogy Ahrimánt megöljük, hogy forradalmat csináljunk vagy felkelést – ráadásul ez abban a helyzetben, amikor eljön, nem

lehetséges, mint ahogy Krisztust sem lehetett volna idő előtt elővenni és megölni. Hiszen az, ami vele történt, az egész világfejlődés tervében benne volt.

De a harcnak van még egy pontja. Ő a Földön egy új, megsemmisíthetetlen anyagot akar létrehozni, egy új testet. Krisztus szintén létrehozott egy megsemmisíthetetlen testet, ez volt az Ő feltámadási teste, és minden ember kaphat ebből a testből egy részt. De Ahrimán egy másfajta testet akar létrehozni, és azt olyan dolgokkal beültetni, melyek egy gép részeivé válnak.

– *Akkor az emberi szellem be lesz zárva abba a testbe?*

– Igen. Akkor a szellem itt marad élni, de elveszti a kozmosszal a kapcsolatot. Ez a terv. Sikerül-e – ez egy nagy kérdés, mivel az olyan emberrel, aki a saját szellemi szabadságát elérte, ezt a tervet nem lehet megvalósítani.

– *De az ember hibázik. Ha egy emberi hibázik, olyan esetben dolgozhat-e Ahrimán terve ellen, még ha ezt nem is tudatosan teszi?*

– Ha az iskolai programot helyesen járta végig, ahol pontosan le van írva, mi helyes, és mi nem, akkor ő többé nem fog hibázni.

– *(ismeretlen kérdés)?*

– Steiner rámutat, hogy az első Ahrimán által megírt könyv – amire ő természetesen egy másik ember testét, kezét használta – Nietzsche könyve volt, az „Antikrisztus”. A könyv a kereszténységet elemzi, és azzal a konklúzióval végződik, hogy Krisztus – idióta volt. Ez az udvari bolond esete: Nem illeszkedik a rendszerbe. Ez az első könyv volt, Nietzsche szintjén. Aztán még sok ilyet írtak: hogy Krisztus egy közönséges ember volt, szeretője volt, gyermekei...

– *Mire készül Ahrimán, mit fog tenni a halála után?*

– Ha a teste megsemmisíthetetlen, akkor ez már nem lesz.

– *Ha ő győz, akkor mi lesz a bankjainkkal, az adózási rendszereinkkel?*

– Az lesz, hogy a mi kultúránkban mindenki harcolni fog mindenki ellen.

– *És ha ő az embert képes halhatatlanná tenni, akkor a mi Földanyánk is megváltozik?*

– Igen, ez az ő terve – megváltoztatni az anyag formuláját, de ehhez elegendő számú ember kell, akik ebben az irányban tevékenykednének. Akkor a jövőben történhet olyan, hogy a Föld széthasad: az egyik rész elkülönül mint Ahrimán birodalma, a másik rész pedig egy más formát kap. Teljesen külön világok keletkeznek, mint most a Föld és a Hold. Az egyiken azoknak az utódai élnek, akik nem estek a hatókörébe, a másikon pedig – azok, akik beleestek.

– *Ki fog uralkodni az ellentétes bolygón?*

– Azok, akik Krisztussal járnak együtt.

– *És a másik Fényhordozóval?*

– Úgy tűnik, hogy igen, mivel a szellemi világban ez a másik Fényhordozó, Lucifer, nem embergyűlölő. Ő csupán a földi világban akadályozza a emberi fejlődést, de a szellemi világban ő éppen az ember tanítója.

– *Krisztus és ez a Fényhozó – ők polaritások, melyek egyesülve egy új egészet hoznak létre?*

– Ezt nem lehet mondani. Inkább azt, hogy Lucifer, mint fényhordozó, Krisztusnak köszönhetően, megváltást kaphat. Krisztus feltámadása éppen e szellem számára egy nagyon fontos esemény volt, egy nagyon fontos tapasztalat. De ő a földi anyaggal kapcsolatban nem tud másként hatni, mint úgy, hogy az embereket egoistává, önzővé teszi. Nincs lehetősége arra, hogy az embert önzetlen módon kísérje, és a fizikai világban a személyiségnek ez az ereje, az ego ereje rombolónak minősül. De a szellemi világban egy bizonyos értelemben, az egónak, a személyiségnek ez az ereje szükséges, másképp az ember a szellemi környezetben elveszítené önmagát. Ez – a következő előadás témája. Holnapután részletesebben megbeszéljük, mire van itt szükségünk, hogy a szellemi világban tovább tudjunk élni, miért kell feltétlenül gyakorolnunk az önállóságot. Nem az önállótlanyságot, hanem az önállóságot, hogy a szellemi világban önállóak lehessünk, és önmagunkat megőrizve állhassunk.

– *Az Ahrimán kívánságának megfelelő fizikai test kialakítása csak a tudaton keresztül történik?*

Nem, ez egy mágikus cselekedet. A tudat ezt alátámasztja, De Ahrimán már most is mágikus iskolákat hoz létre, ahol az anyag transzformálását gyakorolják.

- Ez az az irányzat, hogy minden iskola másként fog magyarázni?
- Igen, minden iskolában különböző Krisztus és Mária Magdaléna megtestesülések lesznek, mind mások.
- A tehetséges indigó-gyerekek a csodagyerekek iskolájába lesznek gyűjtve és ott idomítják őket?
- Azokat, akik empatikusak, nem lehet becsapni. Nem lehet őket idomítani, mivel ők nem együttműködőek. Ahrimán irányába immúnisak. De az összes többi ember – ez a harc mezeje.
- Ha nincs több kérdés, akkor mára befejezzük.

**Kiegészítés:  
Ahrimán inkarnációja a szellemtudomány enciklopédiájában**

ANTHROPOS  
4.FEJEZET TUDATI LÉLEK KORA  
V.AZ ÚJ KULTURÁLIS-TÖRTÉNELMI FEJLŐDÉS SZELLEMI INDÍTÉKAI  
5. A XX. század és Ahrimán inkarnációja

**Hogyan kell az emberiségnek helyes módon felkészülnie Ahrimán inkarnációjára?**

*Lucifer inkarnációja*

GA 193. A szociális rejtélyek belső aspektusai. Luciferi múlt és ahrimáni jövő. 10. előadás  
398. „Az emberek élete a Golgotai Misztérium előtti IV. évezredben és a III. évezred elején az ázsiai és általában az egész ismert világban egy homályos lelki élet formájában zajlott. De léteztek akkor Misztériumhelyek, melyekben hatásos ceremóniákon keresztül valóban belépett a szellemi világ hatása. És ezekből a helyekből az emberek fényt kaptak. ... Ha jellemezni akarjuk azt a forrást, amelyből ez a homályos, ösztönösebb élet származott, akkor azt kell mondani: az ember szellemi-lelki lényé akkor még nem tudta az ember értelmi szerveit használni. Ezek a szervek akkor már ki voltak dolgozva az ember fizikai lényében, de az ő lelki-szellemi lényé még nem tudta azokat használni. Úgyhogy gondolkozáson keresztül, értő erővel az ember semmilyen tudásra sem tudott szert tenni. Csak azokkal rendelkezhetett, amit a Misztériumokból adtak neki. És akkor, körülbelül a III. évezred elején, Ázsia keleti részén egy jelentős esemény történt. Egy ázsiai nemesi családban, a misztériumi ceremóniális szolgálat környezetében akadályok nélkül felnőtt egy gyermek. A körülmények gondoskodtak róla, hogy a gyermek lehetőséget kapjon részt venni a ceremóniákban, mivel a Misztériumok főpapjának inspiráción keresztül megmutatták, hogy ezt a gyermeket engedni kell részt venni a Misztériumokban. Amikor a gyermek felnőtt, és körülbelül 40 éves lett, akkor valami figyelemre méltó dolog történt. Az, hogy ez az ember – és meg kell jegyezni, hogy a Misztériumok papjai ezt az eseményt előre megjósolták – akinek az ázsiai misztériumokban adtak lehetőséget felnőni, 40 éves korában hirtelen emberi ítélőerő segítségével kezdte elérni annak az értelmét, amit korábban csak kinyilatkoztatásként kaptak. Ő volt bizonyos értelemben az első, akinek az emberi értelem szerveit kellett használni, igaz, szoros kapcsolatban a Misztériumokkal.

Ha a Misztériumi papok által az ezekről az eseményekről elmondottakat mai nyelvre fordítjuk, akkor azt kell mondanunk: ebben az emberben nem más, mint Lucifer testesült meg – Lucifer testben megjelenő inkarnációja.”

„Rajta keresztül kapta meg az ember azt a képességet, hogy a saját értelmének a szerveit használja, ítélőerővel. Maga Lucifer emberi testben volt, és az ítélőerő segítségével elsőként érte azt el, ami kinyilatkoztatáson keresztül ment az emberiség körébe: a Misztériumok értelmét.”

„Lucifer inkarnációja valójában csak a Misztériumpapok jósereje által vált láthatóvá. Az emberek számára inkább tudat alatt zajlott Krisztus inkarnációja a Golgotai Eseményeken keresztül. Az emberiségnek tudatosan kell fogadnia Ahrimán inkarnációját azon megrázkódtatásokon keresztül, melyek a fizikai szintéren fognak zajlani. A közeljövő harci és

egyéb kísérletei között az ember rendkívül találékonnyá válik éppen a fizikai élet területén. ... és ettől nem lesz menekülés, ez szükségszerűségként fog bekövetkezni. És éppen ennek a találékonyságnak köszönhetően válik lehetővé egy olyan testi emberi individualitás létrejötte, hogy Ahrimán meg tudja benne testesülni. De az ahrimáni erő ezt a földi inkarnációt a szellemi világból készíti elő.”

GA 284/285. Okkult pecsétek és oszlopok képei. Münchener kongresszus 1907-ben, 167–168. oldal

399. Az ezredik év közeledtével az európaiak félelemben várták a fizikai világ végét. Minden évezred közeledtével az ahrimáni és a luciferi erők különös hatalomra tesznek szert. Az ahrimáni erők egészen erősen hatnak a tízes számrendszerben. A többi évszázadban ezek az erők jobban egyensúlyban vannak. Innen ered az a népi hiedelem, hogy Lucifer és Ahrimán egészen ezer évig láncra van, aztán rövid időre kiszabadulnak.

A kereszténység előtti időkben minden betöltött ezredik évben a jó erők erős hatása mutatkozott meg. Így Krisztus előtt a 3000-ben épülnek a piramisok, 2000-ben Ábrahám kora jön létre, ugyanide tartozik a babiloni kultúra csúcspontja is; az ezredik év Dávid kora volt. Akkor kezdődött a Salamon-templom építése. A nulladik évben érkezett a Földre Krisztus. Most az ahrimáni szellemek hatása mutatkozik meg, s a 2000. év közeledtével arányosan növekedik. „A 2000. év közeledtével káosz és rombolás fog uralkodni.”

#### *A 666-as év jelentése*

GA 184. A lét és a fejlődés polaritása az emberi életben. Az emberiség kozmikus őstörténete. 13. előadás.

400. „666-ban tudott megérkezni – az európai emberiség számára külsőleg látható módon – egy olyan jelentős lény, amelyik nem jelent volna meg fizikai szinten, de az emberiség által olyan tisztán érzékelhetővé vált volna külsőleg is, hogy az emberek a hatalma alá tudtak volna kerülni. Ha ez a lény abban a formában lépett volna fel, ahogy ő maga magát megtervezte, akkor most nem 1918-at írnánk, hanem 666-tal kevesebbet, 1252-t; hiszen ez a lény úgy inspirálta volna az embereket, hogy azok annak megfelelő módon megváltoztatták volna az időszámítást.” Ennek a lénynek a szándéka szerint már akkor „az értőléleknek a legmagasabb külső fejlődésre kellett volna eljutni. De ez nem történt meg.... Az a folyamat, amit akkor az emberi fejlődéssel végbe akartak vinni, abban állt volna, hogy ezen a lényen, Szóráton, a vadállaton keresztül, akinek már akkor teljesen kidolgozott tudati lelke volt ... az ember mindazt a lelki-szellemi tulajdonságot megkapta volna, ami a saját értőlelke erejével nem lehetett volna az övé, és melyeket a tudati lelkével kap meg először; vagyis ezeket az ember egy későbbi időszakban fogja elsajátítani.”

„Mindezt egy magasrendű lény tervezte, mégpedig: egy ahrimáni természetű lény, ezeknek a szellemeknek a vezetője.”

„Mivel a tudati léleknek csak az ember kísértetét kellett megragadnia, így a valódi ember mind e mögött maradt volna, nem ismerte volna fel magát. A tudati lélek korában az ember csak azért válik emberré, mert általa ez tudatosan történik, különben állat marad, lemarad ez egész emberi fejlődésről.

De ezt is akarta az a lény, amelyik a 666-os évet meg akarta ragadni: istennek akarta magát megtenni. Azt mondta, olyan emberek jönnek, akik többé nem fordítanak figyelmet a szellemre, a szellem őket többé nem fogja érdekelni. Gondoskodom arról – és ez a lény valóban elérte ezt – hogy 869-ben Konstantinápolyba zsinatot hívjanak össze, és ott elutasítsák a szellemet. A jövőben ... az emberek az érdeklődésüket csak a természet felé irányítják, illuzórikus elképzeléseket alkotnak a természetről. Mivel az emberek akkor ezt nem fogják észrevenni, mivel magukat nem valódi embereknek fogják ismerni, hanem kísértetnek, akkor én kapom meg a tudati lélek teljes irányítását. Az embereket félrevezetem saját magukkal kapcsolatban, saját magát csak kísértetnek fogja érezni, és akkor az értőlelkébe a tudati lélek bölcsességét töltöm bele. Akkor az én kezemben lesz, zsákmányul ejtem őt.” Ilyen esetben lezárulna az ember előtt

az út más planetáris megtestesülésbe. Jakab levelében, ami az európai egyház számára apokrifnak számít, „fontos dolgok szerepelnek a vadállat „súlyainak kiegyensúlyozásáról” Jézus Krisztus által. Meghatározott körökben tudták, hogy mit nem szabad az európaiak körébe engedni, ha meg akarják zavarni, hogy a tudati lélekbe jussanak Krisztus titkai.”

GA 346. A Keresztény Közösség papjainak tartott előadások V. kötet: Az Apokalipszis és a papi kultuszcsелеkedetek

400a. A mohamedán számára csak egyetlen Isten létezik, Allah; mellette senki sincsen, Mohamed pedig – az ő prófétája. „Ilyen szempontból a mohamedán tanítás élesen ellentétes a Kereszténységgel, mivel azt az akaratot tartalmazza, hogy eltávolítson minden szabadságot az összes eljövendő időkre, a determináltság akaratát. És másképp nem is lehet, ha a világot csupán az Isten-Atya értelmében képzelik el.”

Az Apokalipszis írója érzi, hogy milyen veszélyes az emberre, ha csupán az Atya tanításával marad Krisztus után 333 évvel is, amikor az Én az emberbe érkezett, ha tévedésbe esik, és nem hatja át ezt az Ént Krisztussal. És attól az időtől kezdve, ami a 2×333 évvel kezdődik, valami olyan keletkezik, ami arra törekszik, hogy az embert a vadállat szintjén tartsa meg. 666 – ez a vadállat száma. Ez az év nagyon fontos volt a szellemi világban. Akkor lépett a Földön mindenütt elő az, ami az arabizmusban, a mohamedán vallásban él.

János előrelátja az arabizmus kiáradását Európába, az Atya tanításának átalakítását materializmusba, ahol az ember fejlődését az állatoktól származtatják, és az emberek, a darwinizmusnak hála, kezdik egymást felsőbbrendű állatokként érteni.

*Hogyan kell az emberiségnek helyes módon felkészülnie Ahrimán inkarnációjára*

GA 195. Világszilveszter és újévi gondolatok. 2. és 3. előadás

401. „Ahrimán valóságosan fog a Földre költözni. Ahogy igaz az, hogy Lucifer a Földre költözött, és Krisztus valóságosan az emberbe költözött, ugyanolyan igaz az is, hogy Ahrimán hatalmas földi értelmi erővel fog a Földre költözni.” 195(2)

402. „A leglényegesebb az, hogy az emberiség ne aludjon bele az Ahrimán-jelenségbe. Amikor a nyugati világban megjelenik az inkarnálódott Ahrimán, ez lesz megírva az anyakönyvben: született John William Smith – ez a név csak példa – és őt az emberek egy közönséges polgárnak fogják gondolni, aki hasonlít a többiekre, és átalusszák azt, ami akkor történik. Egy egyetemi professzor nyilvánvalóan nem aggódik, hogy átalusszák Ahrimán jövetelét. Számára csak John William Smith jelenik meg ... de nem szabad, hogy érzéki csalódásnak, álombeli illúzióknak lássuk. Igen, már ma sem szabad kételkedni abban, hogy mindennek az előkészülete már most folyik.” 195(3)

GA 193. A szociális rejtélyek belső aspektusai. Luciferikus múlt és ahrimáni jövő. 10. előadás.

403. „Az a szükség, amibe az emberiség a közeljövőben esik, az embereket nagyon találatkonnyá teszi. Sok erőt és anyagot fognak felfedezni a világon, melyek az embereknek táplálékot nyújtanak. De ezt úgy fogják megtalálni, hogy rögtön tudni fogják, hogyan kapcsolódik az anyag az értelmi szervekhez, nem a szellemiekhez, hanem az értelmiekhez. Megtanulják, hogyan kell enni és inni, hogy okosakká váljanak. Az ételen és italon keresztül nem szellemivé válnak, hanem nagyon okosakká, rafináltan okosakká.

Ezeket a dolgokat az emberek nem értik, és nem fognak erre törekedni, a szükségesen keresztül jutnak oda a közeli időkben. És azt mondanám, hogy ezeknek a dolgoknak a speciális használatával egyes titkos társaságok, amelyek ma még csak készülődnek, a szükséges módon készítik elő Ahrimán inkarnációját a Földön.”

GA 194. Michael küldetése. Az emberi lény titkainak kinyilatkozása 1. előadás

404. Ha a világon csak kettősséget akarnak látni: Istenit és ördögöt – akkor „ezzel a valóságban nem többet és nem kevesebbet hajtanak végre, mint hogy az igazi Istenit eltávolítják

a tudatból, és a luciferit isteni névvel ruházzák fel ... az ahrimánit pedig luciferi minőségekkel látják el. ...Az emberek azt gondolják, hogy az olyan szembeállításokban, mint ami Milton „Elveszett paradicsom” és Klopstock „Messiás” c. művében található, az istenivel és az ördögivel van dolgunk; a valóságban pedig – luciferi és ahrimáni elemekkel. ...A kettősségnek ez a megtévesztő minősége törekszik az emberiség új tudatába férközni, és rejtve marad mögötte a hármasság igazsága. Az a mélység, amelyet az új idők emberisége alkotott meg, amire egy bizonyos szemszögből mint az új idők nagy eredményére tekint, egy maja a kultúra területéről, egy tévedés, ami az új emberiség nagy félrevezetéséből fakad. Minden, ami ebben a megtévesztésben hat, valójában ahrimáni hatások műve, azé a hatásé, ami egyszer majd Ahrimán inkarnációjakor koncentrálódik.”

GA 191. Társadalmi megértés a szellemtudományos megismerés alapján 11.előadás

405. „Ahhoz a sok dologhoz, amit tudnunk kell az emberi fejlődésről, szükséges hozzáadni annak a tudását, hogy ahogy Krisztus inkarnálódott a názáreti Jézusban, úgy Lucifer is inkarnálódott Ázsiában, a Krisztus előtti III. évezredben. És az ősi kultúra nagy részét ... Lucifernek ez az emberi inkarnációja inspirálta, Lucifer testben és vérben jelent meg ... Ennek a mély gnózisnak az egyoldalúsága Lucifernek ebben az ősi világban való megjelenéséből ered. A Golgotai Misztérium minden értelmét nem fogjuk helyesen megérteni, ha nem tudunk arról, hogy nem egészen 3 évezreddel megelőzte azt Lucifer inkarnációja. És ... Krisztus inkarnációja kiegyensúlyozni jött Lucifernek ezt az egyoldalú inspirációját. De ezzel együtt az is eljött, ami egy nevelési impulzust képez az európai civilizációnak és az ő amerikai függelékének a fejlődésére. De a XV. század közepétől, amikor az emberi fejlődésben az individualizálódásra, az egyéni fejlődésre való felébredés következett be, ebbe a fejlődésbe olyan erők is becsatlakoznak, melyek még egy érzékfeletti lény inkarnációját készítik elő. És ahogyan Lucifer testileg inkarnálódott, ahogyan Krisztus is inkarnálódott, úgy *azelőtt, mielőtt eltelik egy kis rész a harmadik évezredből, Nyugaton megtörténik Ahrimán tényleges inkarnációja*: Ahrimán testbe költözik. Ahrimánnak ezt a megtestesülését a földi emberiség nem ússza meg. Mindenképpen eljön. Csak az a fontos, hogy a földi emberiség meg tudja találni a helyes pozíciót ezzel az ahrimáni a földi inkarnációval kapcsolatban. ... Egy olyan lény, mint Ahrimán, aki egy bizonyos idő után meg akar testesülni a Földön a nyugati világban, előkészíti a saját inkarnációját...bizonyos erőket az emberi fejlődésben úgy vezet, hogy belőlük különösen ő maga húzzon hasznot. És rossz lenne, ha az emberek álomban próbálnának tovább élni, és az emberi élet meghatározott jelenségeit nem úgy értenék, hogy bennük felismerjék Ahrimánnak a testi inkarnációjához való készülődését. Az emberek csak akkor fognak megfelelő pozíciót felvenni, ha tudják: a tényeknek ebben vagy abban a sorában, amik az emberi fejlődésben zajlanak, szükséges *felismerni*, hogy Ahrimán készíti elő a saját földi létét. És ma éppen itt van az ideje, hogy az egyes emberek tudják, hogy mely körülöttünk zajló folyamatok minősülnek Ahrimán machinációjának, amelyek – az ő javára – előkészítik, ahogy csak lehet, az előttünk álló földi inkarnációját.

A legelőnyösebb Ahrimán számára kétségtelenül az olyan állapot volna, melynek során a lehető legtöbb embernek nem lenne a legkisebb ismerete sem arról, hogy a legjobb módon úgy lehet előkészíteni az ő létbe való lejövetelét, ha minél több ember folytatna tovább is úgy élni, hogy az ahrimáni lét előkészítésének folyamatában folytassák, hogy tartózkodnak attól, *ami az emberi fejlődéshez méltó*. Ha Ahrimán be tud hatolni az alvó emberiségbe, akkor ez számára különösen előnyös lesz. Ezért szükséges rámutatni azokra az eseményekre, melyekben Ahrimán működik, előkészítve a saját inkarnációját.

Látják, a fejlődés tényei közt, melyekben – azt mondanám, hogy – világosan érzékelhető Ahrimán impulzusa, az emberek között egy olyan hit terjed, hogy a *Világegyetem mechanikai-matematikai felfogásán* keresztül, amely a galileizmussal, kopernikanizmussal érkezett, valóban érthető lesz az, hogy mi játszódik kívül, a kozmoszban. Ezért kell az antropozófus szellemtudománynak annyira erősen aláhúznia, hogy a kozmoszban szellemet és lelket kell keresni, és nem pusztán azt, amit a galileizmus és kopernikanizmus keresnek mint matematikát,

mechanikát, mintha a világ egy nagy gép lenne. Ahrimán csábítása lenne, ha az emberek megelégednének a csillagok mozgásának mérésével, az asztrofizika tanulmányozásával, hogy behatoljanak az égitestek anyagi kapcsolatai mögé, amire az emberek ma annyira büszkék. És rossz lenne, ha ennek a galileizmusnak, kopernikanizmusnak nem lenne szembeállítva a kozmosz lelkisége, szellemisége, ami különösen nem használ Ahrimán földi inkarnációjának. Olyan erősen szeretné az emberiséget sötétségben tartani, hogy az asztronómiát az csak matematikailag értse. Ebből a célból sok embert arra csábít, hogy a Világegyetem szelleméről és lelkéről való tudással kapcsolatban érdektelenséget nyilvánítsanak. Másik ilyen hasonló csábítóereje Ahrimánnak – amiben azt mondanám, hogy megfelelő módon a *luciferi erőkkel közösen* dolgozik – azzal kapcsolatos – és ez természetes az ő inkarnációja számára – hogy törekszik megtartani minél szélesebb körben azt az elterjedt álláspontot, hogy a külső élet számára elegendő csupán arról gondoskodni, hogy az ember elégedett legyen a *gazdasági élettel*. Itt most azt a pontot érintjük, ahol a modern ember gyakran gondatlanul megáll. Látják, a szellem és a lélek valódi megismerésére a modern hivatalos tudomány, ami azt illeti, teljesen alkalmatlan; hiszen a modern hivatalos tudomány által használt módszerek csak a külső természetre illenek.”

„Feltételezem, hogy az európaiak büszkék a civilizációra, amikor azt mondhatják: nem vagyunk emberevők! De ezek az európaiak az ő amerikai függelékükkel lélekevők vagy szellemevők! Az anyagnak a szellem nélküli lenyelése a szellem hamis útra történő vezetése. Hasonló dolgokat ma nehéz az emberiségnek mondani. Ezért értsék meg legalább egyszer helyesen, milyen módon kell ma sok mindent jellemezni a kultúrában, ha mindezt tudjuk. És az embereket ilyen lélektől és szellemtől megsemmisített állapotban tartani azt jelenti, hogy Ahrimánnak az ő inkarnációjához vezető impulzusát követjük. Minél jobban sikerül arra késztetni az embereket, hogy ne csak anyagi értelemben gazdálkodjon, hanem hogy megértsék, hogy ahogy a gazdasági élet, úgy a szellemi élet is szabad és önálló, a valódi szellem a szociális organizmus tagjának tekintendő, annál nagyobb mértékben fogják az emberek Ahrimán inkarnációját úgy várni, hogy a hozzá való viszonyukban emberhez méltó pozíciót tudnak elfoglalni.

Másik folyamat a mai életünkben, amit Ahrimán használ, hogy elősegítse az inkarnációját, világosan megmutatkozik az ún. nemzeti princípiumban. Minden, ami az embereket csoportokra szakítja, ami elválasztja őket a Földön egymás kölcsönös megértésétől, ami szétválasztja őket – ez ugyanakkor az ahrimáni impulzust segíti. És az embernek meg kell különböztetnie Ahrimán hangját mindabban, amit sokféleképpen mondanak a Földön egy új ideálról: népek felszabadítása, még a legkisebbeké is, stb. Elmúlt az az idő, amikor a vér szétválasztott. Az elavult konzerválása Ahrimán szándékait segíti. ... Az emberek is segítik ezt... különböző pártos véleménnyel, pártos életfelfogással. Hiszen bizonyítani lehet úgy az egyiket, mint a másikat.” A *bizonyítékok* a lét felszínén maradnak. A modern intellektussal ugyanarra lehet igent is mondani, meg nemet is. Kiállnak a csoportok: az egyik ezt bizonyítja be, a másik a másikat. Ez aztán gyűlöletbe megy át, amiből éppen elég van napjainkban. Mindez megint csak Ahrimán földi inkarnációját segíti.

„És ami különösen az ő földi inkarnációját szolgálja – az *Evangéliumok egyoldalú értése*. Önök tudják, hogy a mai időkben *elengedhetetlen az Evangéliumokba való elmélyedés szellemtudományos értelemben*. De azt is tudják, hogy mennyire erősen elterjedt a Földön az a vélemény, hogy az Evangéliumokat nem kell szellemi módon érteni, hogy az embernek nem kell belemélyedni a szellem, a kozmosz valódi megismerésébe, amely megismerés képes lenne valamit mondani. Ma azt javasolják, hogy az Evangéliumokat „egyszerűen értsük”. Nem akarok arról beszélni, hogy az embereknek nincsen ma igazi Evangéliumuk, mivel az, amivel ma fordításként rendelkezünk az eredeti nyelvről – ez nem Evangélium. De nem akarok ebbe belemerülni; mélyen elhelyezkedő tényeket akarok ismertetni, ami abból áll, hogy Krisztus valódi megértéséhez nem lehet eljutni, ha egyszerűen, vagyis kényelmesen akarunk bejutni az Evangéliumokba, ahogy ezt ma a vallások és a szekták akarják. Azokban az időkben, amikor a Golgotai Misztérium játszódott, és pár száz évvel később volt még helye *Krisztus* valós

*megértésének*, mivel azt, ami hagyományként megmaradt, el lehetett érni a *pogány-luciferi bölcsesség* segítségével. Ez egy maradi bölcsesség volt, és azt, amit ma az emberek a vallásokban és szektákban találnak az Evangéliumokban – nem vezeti őket a valós Krisztushoz, akit a lelki élet segítségével keresünk, ez csak illúziókhoz vezet, vagy legalábbis hallucinációkhoz, lelki vagy átszellemesített hallucinációkhoz Krisztusról.

Az Evangéliumokon keresztül a valódi Krisztushoz nem lehet eljutni, ha az Evangéliumokat nem szellemtudományosan értjük. Az Evangéliumokon keresztül csak hallucinációkhoz jutunk a világtörténelmi Krisztus-jelenséghez viszonyítva. Mellesleg, a legújabb idők *teológiájában* ez alaposan be van bizonyítva. Miért szeretnek az új idők teológiájában „a názáreti egyszerű emberről” beszélni, és Krisztust pedig alapjában úgy érteni, mint a názáreti Jézust, aki némileg a többi történelmi nagyság fölé emelkedett? Azért, mert elveszett annak a lehetősége, hogy a valódi Krisztushoz jussunk el, és azért is, mert az, amit az emberek az Evangéliumokból értenek, az gyakorlatilag hallucinációkhoz, illúziókhoz vezet; az Evangéliumokon keresztül nem tudják elérni a valódi Krisztust, csak hallucinációs, illuzórikus elképzeléseket. Ezeket érik el az emberek. Gondoljanak bele, hány teológus mondja, hogy Pálnak a damaszkuszi úton „csak látomása” volt. Abból indulnak ki, hogy úgy, ahogyan ők tanulmányozzák az Evangéliumokat, csak hallucinációkra és látomásokra lehet jutni. Ez nem hamis, hanem mindössze egy belső megélés, aminek semmilyen kapcsolata nincsen Krisztus valódi Lényével. A hallucinációról nem azt mondom, hogy nem igaz, csak úgy akarom jellemezni, hogy ebben az esetben ugyanolyan módon jutnak el Krisztus lényéhez, mint a belső *hallucinációkhoz*. Ha az emberek megmaradnak ezeknél, és nem jutnak el a valódi Krisztushoz ... akkor ez a legnagyobb mértékben fogja Ahrimán céljait segíteni. ... Nagy a veszélye annak, hogy az Evangélium egyes részeit szó szerint értik. Mit lehet megélni azokban a szektákban, ahol János vagy Lukács Evangéliumára szó szerint esküsznek, a betű szerinti tartalmára esküsznek? Ez egy bizonyos fajta félrebeszélés, ködösítés, a tudat elhomályosítása. Elhomályosított tudatban, ami ráadásul az Evangéliumokon keresztül jön létre, ha nem mélyülnek el szellemileg bennük, olyan emberek lesznek, akik Ahrimánt a legjobb módon szolgálják az inkarnációs előkészületében, úgy fognak hozzá viszonyulni, ahogyan csak akarja. Ahogy látják, ez megint egy kényelmetlen igazság a modern ember számára! Az emberek élnek a vallásukban, és azt mondják: nincsen szükségünk ilyen-olyan *Antropozófiára*, maradunk egyszerűen az Evangéliumnál. Szerénységből, ahogy mondják, egyszerűen maradnak az Evangéliumoknál. Valójában ez egy *szörnyű önteltség* – ha csak így gondolkozunk. És az önteltség abban áll, hogy az Evangéliumot nyilvánvaló módon mintha szóról szóra vennék, de a valóságban abba kapaszkodnak, ami a bölcsesség adománya, de át lett dolgozva, és annak segítségével alkotnak róla véleményt, amit az ember a születésén keresztül hoz magával, és ami a vérből törekszik az ideákba. A „legegyszerűbb” emberek nagy része éppen a vallás területén a legönteltebb. De az adott esetben a legfontosabb az, hogy Ahrimán inkarnációját készíti elő, amikor újra meg újra azt prédikálják az embereknek: semmi többre nincs szükség, csak az Evangéliumok olvasására.

Megjegyzendő, hogy mindkét típus, bármennyire is különbözőek, ezzel együtt is kéz a kézben működnek: azok, akiket korábban lélekevőnek, szellemevőnek hívtam, és azok, akik a jellemzett módon az Evangéliumoknak a szó szerinti tartalmát elemzik, Ahrimán inkarnációját segítik. Kéz a kézben dolgoznak....Hiszen ma a dolgok nem olyanok, hogy az emberek szó szerint be tudnák azokat fogadni. Ma az emberek szavakban élnek, ahogy erről már nem egyszer beszéltem. Fontos, hogy a szavaktól eltávolodjunk, és behatoljunk a dolgokba. Ma a szó elválasztja az embert a dolgok valódi lényétől. De ez különösen akkor történik, ha olyan régi szövegeket, mint amilyenek az Evangéliumok, úgy akarnak megérteni, ahogyan ezt ma tanácsolják tenni, az un. „egyszerű megértéssel”. ... Mondtam, hogy Ahrimán és Lucifer mindig együttműködnek. A lényeg az, hogy melyikük hatalma kerül túlsúlyba az ember tudata felett egy adott időszakban. A Krisztus születése előtti 3. évezredtől, amikor *Lucifer Kinában inkarnálódott*, egy erősen luciferizált kultúra volt, s ez a Golgotai Misztériumig tartott. Sok minden sugárzott attól az időponttól egészen az első keresztény évszázadokig, és még a mai időkben is folytatódik a hatása.

De most, a mai korban minden úgy néz ki, hogy Lucifer nyomai bizonyos mértékig láthatatlanná váltak, mivel a küszöbön áll Ahrimán inkarnációja a 3. évezredben, és azokban a dolgokban, melyekről ma beszéltem Önöknek, különösen világosan érzékelhetők Ahrimán nyomai. *Ahrimán Luciferrel egy bizonyos egyezséget kötött*, amit a következő módon tudnék kifejezni: én, Ahrimán, különösen kedvezőnek tartom a magam számára – így beszél Ahrimán Lucifernek – konzervdobozokkal foglalkozni; neked a gyomrot hagyom meg, ha lehetőséget adsz nekem, hogy álomba ringassam a gyomrot, elhomályosítsam az emberek tudatát a gyomrával kapcsolatban, homályba süllyesztem mindannyiukat.

Helyesen kell érteniük, mire gondolok. Azok az emberek találhatók a gyomrukkal kapcsolatban homályos, elhomályosított viszonyban, akiket lélekevivőnek és szellemevivőnek jeleztem, hiszen ők közvetlenül a luciferi áramlatot táplálják azzal, amit a gyomrukba behordanak, ha emberként nem hordoznak spirituális minőséget. *Amit szellem nélkül esznek és isznak, a gyomron keresztül Luciferhez jut!*

És mit gondolok konzervdoboznak? – A *könyvtárakat* és az olyan helyeket, ahol azokat a tudásokat őrzik, amikkel az ember úgy foglalkozik, hogy nincsen irántuk valódi érdeklődése, melyek nem élnek az emberrel, hanem a könyvtárakban sorakozó könyvekben maradnak.” Azért olvassák azokat, hogy disszertációt írjanak vagy egy másik könyvet, és sorban az előzőek mellé helyezték. „Ezek a „bölcsség konzervdobozai” különösen segítik Ahrimán céljait.”

Az emberek foglalkoznak valamilyen tevékenységgel, de összekapcsolódni nem akarnak velük; mindent iratokba jegyeznek, összefűzik, és polcokra állítják, de a dolog lényegével az ember nem kerül kapcsolatba. Szellemmel és lélekkel töltött kis konzervdobozocskák, nagy konzervdobozok. Minden konzerválva van, és semmilyen érdeklődést sem idéz elő. De ezekből is keletkezik az új időknek az az állapota, melyben egyáltalán nem akarnak belemélyedni olyan világnézetekbe, olyan vallásokba, melyekhez feltétlenül szükséges a fej, megérteni valamit. A vallást, világnézetet egyenesen a szívhez akarják vezetni. Természetesen ezt meg lehet tenni. De akkor valójában mi történik? „Az emberek szeretnének mindent megérteni, de nem a fej erőfeszítésével – szívvel, ahogy mondják, de ami fej nélkül mégsem dobog, de aminek segítségével jól be lehet fogadni, ha a gyomrot értjük ezalatt. Mindennek, ami az emberiségben megtörténik, tekintet nélkül bármire, különösen akkor, ha az élet legfontosabb dolgairól van szó, a fejen keresztül kell végbemennie.

Mindezt nagyon fontos megfigyelni. Hiszen ha megfigyelik, látják, milyen óriási komolysággal kell a modern emberi élethez viszonyulni, és mennyire szükséges leszokni az illúziókról, melyek származhatnak az Evangéliumokból, leszokni a szeretetnek arról a fajtájáról, amit az emberek az illúziók irányában táplálnak. A tudásnak azzal a formájával, melyre ma az emberek törekszenek, az igazságot nem lehet elérni. Ma az emberek igen alaposnak tartják, ha valamilyen dolgot a világban *statisztikailag* bizonyítanak. A statisztikával, a számításokkal Ahrimán rendkívül könnyen játszik; különösen boldog, ha a tudósok magyarázzák az emberiségnek, hogy például a Balkánon mindennek így és így kell történni, mivel ott ennyi meg ennyi macedón, ennyi meg ennyi görög, ennyi meg ennyi szerb és bolgár él. A számok ellen semmit sem lehet tenni, hiszen az emberek hisznek bennük. De a számokkal, melyekben hisznek az emberek, Ahrimán azokat a számításokat végzi, melyek hasznosak neki abban az értelemben, ahogyan ezt magyaráztam. Következésképpen az emberek rájönnek, mennyire „hihetők” ezek a számok. A számok az embereknek valami teljesen meghatározott dolgot bizonyítanak; de ha nem szorítkozzunk arra, ami a könyvekben áll, hanem pontosabban megnézzük, akkor sokszor észre lehet venni: igen, ebben a statisztikában azt mondjuk, hogy pl. az apa görög, a fia – szerb, a másik fia – bolgár. ... Különböztessük meg a számokban éppen azt, hogy egy családban van görög is, szerb is, bolgár is, akkor eljutunk az igazsághoz, és ne csak egyszerűen elfogadjuk a számokat, melyekkel ma annyira megelégszenek. A számmal az embert olyan irányba vezetik, melyen Ahrimán a számára legkedvezőbb módon tervezi a saját jövőendő inkarnációját a 3. évezredben.”

GA 191. Társadalmi megértés a szellemtudományos megismerés alapján. 12.előadás

406. „Ahogy a külső tudomány ahrimanizálódik, úgy válik az ember magasabb rendű belső fejlődése egyre luciferibbé, ha ezt a vele született bensőséget *misztikusan* mélyíti magában. Minden emberben, aki nem úgy veszi a kezébe a saját önnevelését, ahogyan ez a „Hogyan jutunk a magasabb világok megismeréséhez?” c. könyvemben le van írva, hogy misztikusan akarja magában elmélyíteni a benne rejlő dolgokat, akkor luciferi erő ébred benne, és ez a luciferi erő különösen erőssé válik. Minden emberben, ahogyan ma elkezd törni a fejét a belsején, luciferi erő lép fel. Ez a luciferi erő szörnyen erős a modern emberiségben. Ez a luciferi erő mutatkozik meg ma az egoizmusban, melyet az emberek többsége egyáltalán nem vesz észre.” Milyen gyakran elégedettek ma az emberek, hogy semmiben sem tudják elítélni magukat. De az ilyen attitűd – luciferi. Hiszen az életben *nem a szemrehányás vagy annak hiánya a lényeges, hanem a világ, és a tények alakulásának, a dolgok fejlődésének objektív érzékelése.*

„Ezért éppen a Szellemtudomány talaján kell hangsúlyoznunk a dolgok objektivitását, amikor arról beszélünk, hogy Ahrimán előkészíti az inkarnációját, hogyan készíti azt elő, és hogyan kell ehhez az embernek viszonyulnia! Hasonló kérdésekben egyáltalán nem az a fontos, hogy azt mondjuk magunknak: ezt tettük, vagy azt, és nincs miért szemrehányást tennünk magunknak, – a dolgok lényegét objektíven kell felismernünk. Fel kell ismernünk, mi működik a világban, és ezzel összhangban kell a világhoz való kapcsolatunkat építeni a világért.” „Az ember ma helyesen ítélni csak abban az esetben tud., ha azt mondja magának, hogy a két véglet között jár: a tudomány ahrimáni vaksága és a belső *luciferi-hallucinációs* átélése között. ... A lényeg az, hogy az ahrimánit és a luciferit úgy vizsgáljuk, mint a mérleg két oldalát, mindkettőnek létezni kell. A mérlegen a kar, aminek egyensúlyban kell lenni, mi magunk legyünk! Ez a lényeg.

De hogyan neveljük ehhez magunkat? – Hát úgy, hogy amikor ahrimáni jön felénk, akkor azt erősen át kell hatni luciferi elemmel. Mi az, ami ahrimáni módon lép fel az emberben a mai világban? – A külvilág megismerése. A legahrimánibb a külvilág materialista megismerése, hiszen ez egyszerűen az érzékek becsapása. Ha ebben az irányban át tudjuk magunkat szellemesíteni, érdeklődést tudunk magunkban iránta kifejleszteni, erősen érdeklődni azt iránt, hogy mi áll előttünk az illúziók mögött a kémiában, a fizikában, az asztronómiában, stb., akkor azt, aminek Ahrimánhoz kellene tartoznia, a saját luciferi érdeklődésünknek köszönhetően elveszük tőle. De az emberek ezt nem tudják megtenni. Túl lusták. És sokan, akik elmenekülnek a külső materiális tudás elől, elhanyagolják a saját feladatukat, és a legjobb módon készítik elő Ahrimánnak a földi létben való inkarnációt. Az pedig, ami a modern ember belsejét megtölti, erőset luciferi jellegű. Hogyan neveljük helyesen magunkat erről az oldalról? – Úgy tudjuk ezt tenni, ha éppen ezzel a saját ahrimáni szemléletünkkel hatolunk be magunkba, vagyis a *saját bensőnk*et illetően minden illúziótól törekszünk megszabadulni, és ha magunkkal úgy foglalkozunk, mint más esetben a külvilággal, vagyis úgy vizsgáljuk magunkat, mint más esetben a külvilágot. A modern embernek át kell éreznie, mennyire szükséges, hogy magát nevelje az ilyen dolgokban. Aki megtanulta valamilyen mértékben tudatosan megfigyelni az ilyen dolgokat, az gyakran gyakran kerülhet az életben a következő helyzetbe.

Egy ember egy másikhoz fordul, és elmondja, mennyire felháborodott A emberre, B emberre, C emberre, sok-sok emberre. Nagyon pontosan leírja, mivel háborította őt fel A, mivel – B, mivel – C, stb. És a legkisebb mértékben sem gyanakszik, hogy mindaz, amit elmondott, ezek az ő saját tulajdonságai. Az emberek nem gyanakszanak erre! Az embereknek ez a tulajdonsága sosem volt annyira elterjedt, mint most. És az, aki azt gondolja, hogy ez rá nem jellemző, abban van meg ez a tulajdonság a legnagyobb mértékben. A feladat ebben az esetben az, hogy ahrimáni hidegvérrel, ahrimáni józansággal közelítsen az ember a saját belsejéhez. Az embernek ez a saját belseje még lehűtött formában is elég forrónak mutatkozik! Nem kell félni, hogy túlhűtjük. A modern embernek elengedhetetlen, hogy helyes pozíciót foglaljon el a jövőbeni ahrimáni inkarnációval kapcsolatban, objektívvé váljon a saját bensőjéhez való viszonyában, a világhoz pedig – sokkal, de sokkal szubjektívabbá kell válnia, de nem fantáziálni, hanem érdeklődéssel, figyelemmel, átadva magát, különös érdeklődéssel és önátadással közelíteni az életben azokhoz a dolgokhoz, melyek közvetlenül a környező életben találhatók.”

A lustaság az önneveléssel és külső dolgokkal való foglalkozásokban Ahrimán számára megtisztítja az utat. Sok ember unalmasnak tartja, hogy eligazodjon a tőzsde, a kettős könyvelés, stb. feltételeiben. Nem tudja megtalálni azt a pontot, ahonnan mindez iránt izzó érdeklődést lehet ébreszteni. De ha felébreszti, akkor egy száraz tankönyv annyira érdekessé válhat, mint Schiller „Az Orleans-i Szűz”, vagy Raffaello „Sixtusi Madonna” műve. „A lényeg az, hogy megtaláljuk azt a pontot, ahonnan az életben minden érdekessé válik.”

„Nem az a fontos, hogy szubjektíven elutasítunk vagy akceptálunk dolgokat, hanem hogy objektíven felismerjük, milyen mértékben van jelen az ahrimáni vagy a luciferi, hogy a mérleg nyelve ebbe vagy abba az irányba erősen kibillen. Valamit érdekesnek vagy igazságosnak találni még önmagában semmit sem jelent, ez csak azt jelenti, hogy az ember egy belső erőt fejleszt ki, hogy összekapcsolódjon a megfelelő objektummal, és hogy azt helyes mederbe terelje.”

„Vagy a modern civilizált emberiség fogja a maga számára megfelelőnek tartani az önálló szellemi élet felvételét (*szociális hármastagozódásban*), vagy a modern civilizációnak véget kell érni, és az *ázsiai kultúrákból* kell valamit venni a jövő emberisége számára.

Aki ma nem hiszi, hogy a helyzet ennyire komoly, az Ahrimán eljövendő inkarnációját segíti. Ma lényegében már sok külső dolog és az emberi élet tényei alátámasztják e szavak igazságát. Az ahrimáni inkarnáció különösen kedvező lesz, ha az emberek elutasítják a szabad szellemi élet megalapítását, és a szellemi élet a jövőben is a gazdasági körforgásba vagy az állami életbe tagozódva marad. ... mert a szellemi életnek a gazdasági és jogi élettel való fúziójában éppen az ahrimáni hatalom érdekelt. Az ahrimáni hatalom a szabad szellemi életet egyfajta sötétségnek érzi. Az emberek szabad szellemi élet iránti érdeklődését pedig egy égető tűznek érzi, egy lelki, de erősen égető tűznek. Pont azért kell az embereknek szabad szellemi életet létrehozni, hogy megtalálják a helyes pozíciót, a helyes viszonyt a jövőben az ahrimáni inkarnációhoz. Ugyanakkor ma egy erős hajlam mutatkozik azoknak a tényezőknek az elrejtésére, melyekről tegnap szó esett. Sok ember ezeket a dolgokat elrejt, mivel egyszerűen nem akarnak az igazságra, a valódi dolgokra tekinteni, azt akarják, hogy olyan szavakkal vezessék félre őket, melyek a valóságtól messze állnak.”

GA 191. Társadalmi megértés a szellemtudományos megismerés alapján. 15.előadás

407. Ha Ahrimánnak a század végén számára kedvező feltételek mellett sikerülne megtestesülnie, akkor káprázatos művészetek útján hozná el Nyugatra azt, amihez mindig nagy munka szükségeltetett. Az emberek *tisztánlátást* kapnának, folytatva az evést és ivást úgy, mint korábban, semmiféle erőfeszítést sem téve e célból. Ebben az esetben „hatalmas okkult iskolákat hozna létre, ezekben az okkult iskolákban káprázatos varázsművészettel foglalkoznának, és az emberiségre kiáramlana az, amit mindig csak munkával lehetett megszerezni.

Nem szabad azonban megint csak nyárspolgári módon feltételezni, hogyha Ahrimán, amikor lejön, valamiféle „krampuszként” jelenik meg, és az embereket gonosz szemfényvesztésnek teszi ki. Ó nem, az összes *kényelemszerető*, akik ma azt mondják: nem akarunk tudni a Szellemtudományról – mindnyájan varázslat alá kerülnek, mivel a varázsművészetével lenyűgöző módon képes arra, hogy emberek nagy tömegét tisztánlátóvá tegye. Ugyanakkor oly módon tenné őket tisztánlátóvá, hogy mind roppantul tisztánlátóvá válna, de a többiektől eltérően; amit az egyik látna, azt nem látná a másik, nem látná a harmadik! Az emberek összezavarodnának, pedig egy tisztánlátó bölcsesség az alap; ez veszekedést és viszályt idézne elő, mivel az emberek látása különböző lenne. Végül, igaz, megelégednének a saját látásaikkal, hiszen mindegyik bele tudna tekinteni a szellemi világba. Ennek a következménye megint csak az lenne, hogy az egész földi kultúra Ahrimán hatalma alá kerülne. Az emberek csak azért kerülnének Ahrimán hatalma alá, mert nem maguk sajátítanak el azt, amit Ahrimán adott nekik. És a legrosszabb tanácsot akkor adhatnánk az embereknek, ha azt mondjuk: maradjatok csak olyanok, mint amilyenek vagytok; Ahrimán mindnyájatokat tisztánlátóvá teszi, ha ezt akarjátok. De ezt akarni fogjátok, mivel Ahrimánnak nagy hatalma lesz! – Ennek következménye az lenne, hogy a Földön Ahrimán birodalma valósulna meg, az egész Föld ahrimanizálna, és az egész kultúra, amit az ember a mai napig kialakított, bizonyos módon meghalna. Mindaz

megvalósulna, amit lényegében tudat alatt az egész emberiség végül is rettenetesen akar. És amiről itt szó lehet, ez: éppen ezt a jövőbeni bölcsességet, ami tisztánlátó, el kell venni Ahrimántól. Mondhatják: csak egy könyv van, nincs két bölcsesség – egy könyv van. Igen, de a lényeg az, hogy kié ez a könyv: Ahrimáné vagy Krisztusé. Krisztusé nem lehet, ha az emberek nem fognak a könyvért harcolni. Az emberiségnek azért kell érte harcolnia, hogy mondhassa: a szellemi tudásra *állandó erőfeszítés útján* teszek szert, mindig, egészen Ahrimán földi megjelenéséig.

Látják, ez a Szellemtudomány kozmikus munkája. A *Szellemtudomány* kozmikus munkája abban áll, hogy a tudás a jövőben ne maradjon ahrimáni. Ha egyszerű hitnél maradnak, akkor lelki süketséghez, lelki tompasághoz jutnak, amikor az emberekhez nem jut el a bölcsesség, amit el kell ragadni Ahrimántól. Így nem arról van szó, hogy az emberiség egyszerűen befogadja a jövő bölcsességét, hanem arról, hogy az emberiség a jövőnek ezt a bölcsességét kidolgozza magában, és hogy azok, akik azt kidolgozzák, magukra vállalják a földi kultúra megmentésének kötelezettségét: a földi kultúrát Krisztus számára megmenteni, ahogy az ősi risik és beavatottak magukra vállalták azt a kötelezettséget, hogy ne engedjenek Lucifer követelésének, hogy elvezessék az emberiséget a Földtől. Mi a leglényegesebb az emberi érzékelés számára mindebben? – A lényeges mindebben az, hogy a *jövő bölcsességéért* ugyanolyan harc szükséges, mint amilyet az ősi beavatottaknak kellett vívni, azt lehetővé téve, hogy az emberek megszerezzék a beszédet és a gondolkodás képességét, és ezt Lucifer ellen irányították. Ahogy a beavatottaknak az ősi bölcsesség idején el kellett venniük Lucifertől azt, ami az emberi értelemmé vált, ugyanígy el kell venni az ahrimáni hatalmaktól azt, ami a jövőben a dolgok lényegébe való belelátássá válik. Hasonló dolgok erősen belejátszanak az élet egyes területeibe, és már magára az életre is hatással vannak.”

„Az antropozófiai mozgalom egy barátjának, aki a háború idején sebesültként az operációs asztalon feküdt, egy sor megélése volt. Ezek közül az utolsó éppen a halála előtt olyan volt, hogy az egész környező levegő számára annyira sűrűvé vált, mintha egy gránittömb feküdne a lelkén. Ez egy helyes megélés, és másoknak is lehet ez az érzése. Ahrimán a saját céljaiért való küzdelemben nemcsak a *levegőt* törekszik tömöríteni, hanem a *vizet* is, hogy a *Föld* megmerevedjen, és ne tudjon idővel hőállapotba feloldódni. „És egy fontos döntés mutatkozik meg abban, hogy az emberi lélek képtelen a Szellemtudomány szellemi tartalmával lánggra gyúlni. Mert az első lökést a Föld megmerevedéséhez az emberi lélek renyhésege, *lustasága*, és a *kényelem* megszokása adja. És ha számításba vesszük, hogy ez a megmerevedés képezi az ahrimáni erők célját, ne csodálkozzunk az élet összenyomásán, gránittá alakulásán, mert ezek a megélések kapcsolatban állnak azzal a harccal, amit a jövő bölcsességéért kell folytatni.” Az embereknek természetesen *nem könnyű*, mivel ha meg szeretnék érteni a Szellemtudományt, kénytelenek a saját koponyájuk gránitjával küzdeni.

„Mindenkinek alapelve kell saját maga számára tenni, hogy őt a bölcsességnek az elérését szolgáló törekvéstől semmilyen mértékben sem téríti el az, hogy a bölcsesség szenvedés útján érhető el.” „Az embereknek tudniuk kell, hogy a valóságban az emberi lény egy bizonyos fajta egyensúlyban van a *luciferi és az ahrimáni erők* között, és hogy *Krisztus lényé* valóban az emberek társává vált: először a Luciferrel, majd az Ahrimánnal vívott harcon keresztül. E ténynek a fényében kell vizsgálni általában az emberiség egész fejlődését.”